

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ
และความซื่อสัตย์ของเด็กไทย

ปริญญานิพนธ์
ของ
เมธี โพธิพัฒน์

23 ส.ค. 2523

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร 3921575 3915058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2523

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์
และความซื่อสัตย์ของเด็กไทย

บทคัดย่อ
ของ
เมธี โพธิพัฒน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2523

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์กับตัวแปรทางด้านถิ่นที่อยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพ และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และเพื่อสร้างและปรับปรุงเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์เพื่อใช้กับนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษาในกรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ จันทบุรี ตาก เลย และสงขลา จำนวน 886 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์

ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ ต่างก็มีความสัมพันธ์กันในทางบวก เด็กในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กในระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน เด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่า มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

A RELATIONSHIP OF ACHIEVEMENT MOTIVES, AFFILIATION MOTIVES
AND HONESTY OF THAI CHILDREN

AN ABSTRACT

BY

METHEE POTHIPATTANA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1980

The purposes of this study were aimed to: (1) find the relationships among achievement motives, affiliation motives and honesty of Thai children. (2) Compare the achievement motives, affiliation motives and honesty of children from different backgrounds: academic achievement, sexes, classes, parent's occupations, parent's education and from Bangkok and rural area. (3) Construct an achievement motives and affiliation motives questionnaires.

A sample of 886 pupils who were random drawn from Prathom 5, Matthayomsuksa 2 and Matthayomsuksa 4 in the government schools in Bangkok, Samuttra-Prakarn, Chantaburi, Tak, Lei and Songkhla provinces. A test on honesty and two questionnaires were distributed to the sample to collect the data needed.

result showed that
The findings of the study are as followed: 1) There were positive correlations among achievement motives, affiliation motives and honesty. 2) There was no difference in achievement motives, affiliation motives and honesty between the pupils in Bangkok and rural area. 3) The achievement motives, affiliation motives and honesty of the pupils who got higher academic achievement were significantly difference from those who got lower academic achievement pupils. 4) The achievement motives, affiliation motives and honesty of the girls were significantly higher than the boys. 5) The achievement motives, affiliation motives and honesty of the upper grades were significantly higher than the low ones. *at 01 level.*

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดานหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

.....*Dr. M. S. K.*..... ประธาน
.....*Dr. S. S.*..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.สวณา พรพัฒน์กุล และ
ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร เป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ
ปรึกษาและช่วยเหลือตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ ท่านอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่และคณะครูโรงเรียน
ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างมากที่กรุณาอนุเคราะห์ และให้ความ
ร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณพี่สุพรรณ ไพบูลย์ คุณจำลอง มหานิยม คุณประมวณ โชคสือชัย
คุณสมบุญ พรหมประสิทธิ์ คุณเลอลักษณ์ นามประคิษฐ์ คุณสุทธิพงษ์ สร้อยศรี รวมทั้ง
เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคน โดยเฉพาะน้องพิณทิพย์ ชำนาญสวน น้องสุชาติ นามประคิษฐ์
และน้องรัตนพงษ์ ริมศิริ ที่มีส่วนช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณพี่สุภารัตน์ (ต้อย) สุภาพวิบูลย์ เป็นผู้ที่ช่วยเหลืออย่างสำคัญในการจัดพิมพ์
ให้โดยตลอด ซึ่งต้องขอขอบคุณเป็นอย่างมากไว้ ณ ที่นี้

ท้ายที่สุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ เป็นอย่างสูง ที่ได้ให้กำลังใจ
และกำลังทรัพย์ เป็นทุนอุดหนุนในการเรียน และการวิจัยเสมอมา

เมธี โพธิ์พจน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	8
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	8
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	9
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	13
แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ	20
งานวิจัยในต่างประเทศ	22
งานวิจัยในประเทศไทย	26
ความซื่อสัตย์	29
งานวิจัยในต่างประเทศ	34
งานวิจัยในประเทศไทย	36
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	38
3 วิธีดำเนินการวิจัย ✓	41
- กลุ่มตัวอย่าง	41
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	41
- เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล	48

บทที่	หน้า
ลำดับชั้นของการวิเคราะห์ข้อมูล	48
-สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
4 ผลการค้นคว้า	51
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
บทย่อ	73
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	73
กลุ่มตัวอย่าง	73
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	73
การวิเคราะห์ข้อมูล	74
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	74
อภิปรายผล	77
ข้อเสนอแนะ	87
บรรณานุกรม	88
ภาคผนวก	99

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภาค จังหวัด อำเภอ และเพศ	42
2	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทตัวแปร	43
3	ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความซื่อสัตย์	52
4	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม ตัวอย่างจำแนกตามถิ่นที่อยู่	53
5	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม ตัวอย่าง จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	54
6	ค่าสถิติพื้นฐานและเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	55
7	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำแนกตามระดับชั้นเรียน	55
8	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม ตัวอย่าง ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน	56
9	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ที่ทางระดับชั้นเรียนกันเป็นรายคู่	57
10	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ..	58
11	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม ตัวอย่าง ที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน	58
12	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	59

13	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน	59
14	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่ม ตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันเป็นรายคู่	60
15	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ จำแนกตามถิ่นที่อยู่	61
16	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	62
17	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ จำแนกตามเพศ	62
18	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ จำแนกตามระดับชั้นเรียน ..	63
19	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ จำแนกตามระดับชั้นเรียน	63
20	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ระหว่างกลุ่ม ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันเป็นรายคู่	64
21	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	65
22	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน	65
23	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์จำแนกตามระดับการศึกษา ของผู้ปกครอง	66
24	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ของกลุ่ม ตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน	66

25	คาสติพิพื้นฐานและการเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ จำแนกตามถิ่นที่อยู่ ...	67
26	คาสติพิพื้นฐานและการเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	68
27	คาสติพิพื้นฐานและการเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ จำแนกตามเพศ	68
28	คาสติพิพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ จำแนกตามระดับชั้นเรียน	69
29	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ จำแนกตามระดับชั้นเรียน	69
30	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความซื่อสัตย์ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน เป็นรายคู่	70
31	คาสติพิพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	71
32	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ที่ผู้ปกครอง มีอาชีพต่างกัน	71
33	คาสติพิพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ จำแนกตามระดับการศึกษาผู้ ปกครอง	72
34	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ที่ผู้ปกครอง มีระดับการศึกษาต่างกัน	72
35	แสดงค่าอำนาจจำแนก (ϵ) เป็นรายข้อของแบบสอบถามแรงงูใจ ใฝ่สัมฤทธิ์และแบบสอบถามแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์	107

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เป็นที่ยอมรับกันว่าประเทศไทยเป็นประเทศด้อยพัฒนา ในการพัฒนาประเทศจะมุ่งไปด้านใดด้านหนึ่งย่อมไม่ได้ เนื่องจากระบบต่าง ๆ มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ เมื่อสิ่งหนึ่งเปลี่ยนไปแต่สิ่งหนึ่งยังคงอยู่เช่นเดิม ย่อมทำให้เกิดการขัดแย้ง อันจะนำไปสู่ปัญหาสังคมต่อไปได้ ดังนั้นจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการพัฒนาประเทศก็คือการยกระดับเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศ ซึ่งวีรยุทธ วิเชียรโชติ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2513 : 77) ได้เสนอแนวทางไว้เป็น 3 นัย ได้แก่

นัยที่ 1 การพัฒนากำลังคน เป็นการทำให้ศักยภาพเจริญงอกงาม จนบรรลุถึงจุดสุดยอดของความสามารถของบุคคล นัยที่ 2 พัฒนาวัตถุ ที่จะทำให้มีประโยชน์มากขึ้น และนัยที่ 3 พัฒนาระบบให้มีประสิทธิภาพในการสนองความต้องการมากขึ้น

โดยทั่วไปในการพัฒนานั้น สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงคือ การพัฒนาด้านกำลังคน เพราะถ้ามีคนที่มีความรู้ ความสามารถ เหมาะสมแก่หน้าที่การงาน และมีการจัดการที่ดี แล้วโอกาสที่จะทำงานให้ได้ดี และประหยัดย่อมเกิดขึ้นได้โดยง่าย เนื่องจากคนที่มีความสามารถ จะจัดการกับทุกสิ่งทุกอย่างให้สำเร็จลุล่วงไปได้ดี และรวดเร็ว (สมพงษ์ เกษมสิน 2513 : 485) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๖

ปัจจัยสำคัญในการสร้าง และพัฒนากำลังคนให้มีประสิทธิภาพได้ดียิ่งที่สุด ประการหนึ่งคือการศึกษา และเพราะเหตุที่การศึกษาเป็นระบบที่มีหน้าที่พัฒนากำลังคน สำหรับไปพัฒนาประเทศชาติโดยตรง การศึกษาจึงมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ขบวนการทางสังคมประภคิต (Socialization) หรือการอบรมสั่งสอนทางสังคม ก็เป็นขบวนการพัฒนาบุคคลที่สำคัญอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งการศึกษาและขบวนการสังคมประภคิตทางอย่างนั้น ไม่เป็นการส่งเสริมการพัฒนาบุคคล แต่จะชักนำไปในทางตรงข้ามได้ เช่นโดยการยับยั้งความคิดสร้างสรรค์ จะทำให้บุคคลกลายเป็นผู้ตามผู้ฟัง

ไปทุกอย่าง ซึ่งเป็นอันตรายต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ จึงเป็นเรื่องที่ต้องสังวรหนัก

* ในทางจิตวิทยา สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรม คือเป็นตัวผลักดันให้บุคคลแต่ละคนมีเป้าหมายต่าง ๆ กันนั้น ได้แก่ แรงจูงใจ (Motive) ซึ่งมักพบเสมอว่า แรงจูงใจมีเป้าหมายที่สำคัญต่อพฤติกรรม การเรียนรู้ และด้านอื่น ๆ นักเรียนที่ตั้งใจเรียนสูง มักประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ มีพฤติกรรมเป็นที่พึงปรารถนาตามมาตรฐานของสังคม นักเรียนที่ขาดความสนใจ หรือไม่ตั้งใจเรียน ก็จะไม่ไปถึงเป้าหมาย พฤติกรรมที่ตามมาภายหลัง ก็จะเป็นปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาการปรับตัว หรือปัญหามุคโลกภาพ ซึ่งในเรื่องนี้ เชื้อนพันธุ์ โกลนท (เชื้อนพันธุ์ โกลนท 2514 : 2 อ้างอิงมาจาก Hill) กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด เมื่อผู้เรียนได้รับการจูงใจ ไม่ใช่ข่มขู่ ผู้เรียนจะเกิดความเต็มใจเรียนรู้สิ่งใด ๆ จะต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นพื้นฐานเสมอ

แรงจูงใจ (Motive) หมายถึง อำนางใจในตัวบุคคลที่ทำหน้าที่กระตุ้นหรือผลักดันให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งที่แสดงออกมาให้ปรากฏ และเป็นความรู้สึกนึกคิด กับทำหน้าที่ควบคุม กำหนดทิศทางของพฤติกรรมนั้น ๆ เป็นความปรารถนาที่จะให้ได้อะไรซึ่งเป้าประสงค์ จะมีความหมายมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ความปรารถนาก็จะทำให้บุคคลเรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ที่จะให้ได้รับการตอบสนอง อาจแบ่งลักษณะแรงจูงใจออกได้ 2 ลักษณะใหญ่ ๆ (สวนา พรพัฒน์กุล 2522 : 126) คือแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากทางร่างกาย ซึ่งไม่ได้เกิดจากการเรียนรู้ (Biological motives or Learned motives) / แรงจูงใจประการหลังนี้ได้รับการกล่าวถึงมาก เมื่อเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์เช่น แรงจูงใจใฝ่อำนาจ แรงจูงใจใฝ่ก้าวหน้า แรงจูงใจกังวล แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ เป็นต้น (Cofer & Appley 1964 : 693)

✓ แรงจูงใจที่เป็นพื้นฐานของบุคลิกภาพที่สำคัญอันมีบทบาทในการพัฒนาประเทศ ทั้งแง่บวกและแง่ลบนั้น ได้แก่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motive) ซึ่งเป็นรากฐานในสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธที่เน้นค่านิยมของสัมฤทธิ์ผลเป็นหลัก มุ่งประสิทธิภาพในการทำงาน พยายามแก้ไขปัญหาคด้วยตนเอง นักจิตวิทยาพบว่า เป็นลักษณะที่ ...

เชื้อของการพัฒนาประเทศ ทรงข้ามกับสังคมไมตรีสัมพันธ์ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation motive) เป็นรากฐาน เน้นสัมพันธ์ภาพส่วนบุคคล อาศัยความโอบอ้อมอารี เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างและธำรงไมตรีสัมพันธ์ไว้ ซึ่งเป็นลักษณะที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2516 : 2 - 3)

② ลักษณะของบุคลิกภาพทั้งสองประการดังกล่าว จะอยู่ในสมาชิกของทุกสังคม แล้วแต่ว่าจะมีลักษณะใดเข้มข้นกว่ากัน ก็จัดว่าเป็นสังคมที่มีบุคลิกภาพแบบนั้น ๆ สำหรับสังคมไทยโดยรวม เป็นแบบไมตรีสัมพันธ์ สัมพันธภาพของบุคคลขึ้นอยู่กับความรู้สึกกลัวการถูกทอดทิ้ง หรือถูกปฏิเสธ บุคคลจะมีลักษณะสงบเสงี่ยม เจียมตนในลักษณะที่เรียกว่าสำรวมหรือระงับความรู้สึกที่แท้จริง และเป็นที่ยกย่องกันว่าบุคคลนั้นเป็นคนดี ความสัมพันธ์จึงเป็นไปตามอารมณ์มากกว่าเหตุผล (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2513 : 38 - 41)

ครอบครัวไทยมีความผูกพันกันทางสายโลหิตอย่างแน่นแฟ้น ระหว่างบิดามารดาและบุตรตลอดจนหลาน ๆ มีการติดต่อเยี่ยมเยียนกันอยู่เสมอ บางคนโตเป็นหนุ่มสาว มีเหยาเรือนไปแล้ว ยังติดต่อน้อย แม่อยู่ โดยเฉพาะ "แม่" กับ "ลูก" มากกว่าคนอื่น ๆ (อานนท์ อาภาภิรม 2517 : 13) และที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพของคนไทยนั้น คณะนิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514 : 8 - 15) ได้จำแนกไว้ดังนี้

1. มีความเชื่อเพื่อเชื่อแม่ เกรงอกเกรงใจ
2. ไม่นับใจในตนเอง ต้องพึ่งพาผู้อื่น
3. ทำตามกันว่าจะอย่างไรว่าตามกัน
4. เคารพยำเกรงผู้ใหญ่
5. ต้องการผลสัมฤทธิ์ต่ำ ใฝ่สัมพันธ์สูง

เมื่อพิจารณาจากลักษณะบุคลิกภาพของคนไทยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เป็นลักษณะที่ไม่เชื้อต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ดังที่ แมคเคลลแลนด์ (McClelland 1961 : 192 - 195) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจไว้

3 ประการคือ

1. ต้องพยายามทำให้คนคลายความยึดมั่นในชนบชรรณนิยมประเพณี โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
2. พยายามทำให้บุคคลมีความต้องการสัมฤทธิ์สูงขึ้น
3. พยายามใช้บุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงให้เกิดประโยชน์เท่าที่จะมากได้ $\rightarrow$ (3' ส่งให้ ๗๕.๖) } A

ความรู้วิทยาการทั้งปวงนั้น ไม่ช่วยทำคนให้เป็นคนโดยสมบูรณ์ ไม่ช่วยให้ดำรงตนอยู่ได้ท่ามกลางปัญหา และความผันผวน ทั้งหลายในชีวิต ดังที่ เอกวิทย์ ณ กลาง (เอกวิทย์ ณ กลาง 2506 : 109) ได้กล่าวว่า ความรู้นั้นเป็นเพียงเครื่องมือ เป็นศาสตราวุธที่ผู้ใช้จะต้องใช้ให้เป็นจึงจะเกิดประโยชน์ สิ่งสำคัญที่สุดคือจิตใจของผู้ใช้ความรู้นั้น จักต้องเป็นจิตใจที่ได้ฝึกฝนขัดเกลาแล้ว ดวงเดือน และเพ็ญแข (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ 2521 : 4) ก็ได้กล่าวเอาไว้ว่า การพัฒนาบุคคลในด้านที่สำคัญที่สุดคือ การปลูกฝังให้คนเป็นพลเมืองดี มีคุณธรรมต่าง ๆ อันจะก่อให้เกิดความสงบสุขในสังคมและการทำหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพอย่างสูง เพื่อความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้ การปกครองระบอบประชาธิปไตย จะเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์ก็ด้วยการที่พลเมืองของประเทศเป็นผู้มีจริยธรรมสูง รู้จักสิทธิหน้าที่ของตน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

เมื่อพิจารณาจากแผนการศึกษาชาติ ที่กำหนดเป็นจุดมุ่งหมายไว้ในหลักสูตรทั่วไป จะเห็นว่ารัฐพึงส่งเสริมพลเมืองทุกคนให้ได้รับการศึกษา เพื่อเป็นพลเมืองดี มีศีลธรรม วัฒนธรรม ฯลฯ ปัจจุบัน ผู้ที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาของชาติ ได้ให้ความสนใจ เล็งเห็นความสำคัญของจริยศึกษามากขึ้น เช่น กระทรวงศึกษาธิการ จัดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาวิชาศีลธรรมขึ้นใหม่เกือบทั้งหมด เนื่องจากเนื้อหาเดิมเน้นหนักไปทางทฤษฎี และประวัติศาสตร์ ผู้เรียนจะต้องจำไว้สอบเอาคะแนนเท่านั้น ซึ่งไม่ตรงกับเป้าหมายที่มุ่งให้ผู้เรียนนำธรรมไปประพฤติปฏิบัติจริง ๆ จนสามารถ

กับทุกข้อได้เป็นลำดับ ตามแต่ละปัญหาของแต่ละบุคคล

✓ ความเป็นพลเมืองดีนั้น ควรพิจารณาที่คุณธรรม มากกว่าคุณวุฒิ ฐานะหรืออาชีพ การที่ใครจะได้รับยกย่องว่าเป็นพลเมืองดี ต้องพิจารณาถึงความประพฤติ คือต้องเป็นผู้ประพฤติดี และบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อบ้านเมือง โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้และฐานะทางการเงินมากนัก (สนิท เกษะศิริ 2507 : 68 - 69) คุณสมบัติของพลเมืองดี มีกล่าวไว้ในที่ต่าง ๆ อยู่มาก ซึ่งอรพินท์ นาคประดิษฐ์ (อรพินท์ นาคประดิษฐ์ 2518 : 12) ได้สรุปเป็นคุณธรรมข้อใหญ่ ๆ ไว้สี่ประการ คือ ความซื่อสัตย์ ความอดทน ความรับผิดชอบ และการรู้จักกาลเทศะ

✓ การศึกษาเกี่ยวกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดีในประเทศไทยนั้น ชาลี ลหวี (ชาลี ลหวี 2507 : 5) ได้ให้ความมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาหน้าที่พลเมือง-ศีลธรรม มาแบ่งเป็นคุณธรรม สิบประการ คือ คุณธรรมความซื่อสัตย์ คุณธรรมต่อตนเอง คุณธรรมเกี่ยวกับการเรียน คุณธรรมต่อชุมชน คุณธรรมต่อครอบครัว คุณธรรมต่ออำนาจ และกฎหมายบังคับ คุณธรรมต่อศาสนา คุณธรรมต่อผู้อื่น คุณธรรมด้านมนุษยธรรม คุณธรรมต่อประเทศชาติและชนบระเพณี ซึ่งผลจากการศึกษาโดยให้กลุ่มตัวอย่างจัดอันดับความสำคัญของคุณธรรมด้านต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ความซื่อสัตย์ได้รับการจัดว่าสำคัญเป็นอันดับแรก และผลจากการศึกษาของคนอื่น ๆ เช่น กาญจนา ควรสุภา (กาญจนา ควรสุภา 2506 : 84) ชูชีพ อ่อนโคกสูง (ชูชีพ อ่อนโคกสูง 2516 : 88) ชูศรี หลักเพชร (ชูศรี หลักเพชร 2517 : 95) และกรรณา กิจขยัน (กรรณา กิจขยัน 2517 : 77) ก็ได้ผลสอดคล้องตรงกันทั้งหมด

✓ จะเห็นได้ว่าความซื่อสัตย์นั้น เป็นคุณธรรมที่มีความสำคัญยิ่ง เป็นพื้นฐานอันจะก่อให้เกิดคุณธรรมด้านอื่น ๆ ตามมา เป็นประโยชน์ทั้งทางตรง และทางอ้อม ในการพัฒนาประเทศ โดยส่วนรวม ดังที่วิเทศกรณีย์ กล่าวว่า คุณลักษณะประการสำคัญในการสร้างความเชื่อถือ ก็คือ ความเที่ยงตรง ความจริง ความซื่อสัตย์ การตรงต่อปณิญา และอุดมคติ บุคคลใดก็ตามที่กลับสัจย์หรือพลากบิดเบิดสัญญา จะทำให้ความนิยมนับถือนั้นเสื่อมคลายลงไป แม้ว่าบุคคลนั้นจะมีความเฉลียวฉลาดปราศรัญเปรี๊ยะเพียงใด

ก็ตาม (วิเทศกรณีย์ 2513 : 177) หลวงวิจิตรวาทการ (หลวงวิจิตรวาทการ 2507 : 211) พูดถึงคนซื้อตรงโดยทั่วไปว่า สามารถสร้างความเชื่อถือว่าไว้วางใจ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะบุคคลที่ไม่มีใครไว้วางใจ ถูกตราหน้าว่าไม่ซื้อตรงต่อใครเลยนั้น ไม่มีทางก้าวหน้าไปได้ และทราบโคที่สังคมยังเต็มไปด้วยสมาชิกที่มีลักษณะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา กล่าวคือ ไม่ซื้อสัตย์ ขาดความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน เล็งเห็นประโยชน์เพียงระยะใกล้ ๆ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวหรือกลุ่มของตน สังคมนั้นย่อมไม่สามารถพัฒนาตนเองได้ทันสังคมอื่น ไม่ว่าสังคมนั้นจะเป็นเพียงส่วนย่อย เช่น รั้วคอบรรณครว หมู่บ้านหรือสถาบันใด ๆ (ละออ การุณยวิช 2510 : 7) / 170

ทราบโคที่ทองคนเรายังหิวอยู่ หรือการแสวงหาสิ่งตอบสนองไม่เพียงพอแก่ความต้องการของมนุษย์แล้ว มนุษย์ก็จะละเลยความต้องการร่วมทางจิต ไม่สนใจความดีงาม ศีลธรรม หรือบาปบุญคุณโทษ แต่ประการใด (อานนท์ อาภาภิรม 2519 : 122) บุคคลบางพวกตกอยู่ในฐานะที่ต้องเลือกระหว่างคุณธรรมกับวัตถุ เช่น ข้าราชการ ซึ่งสังคมยกย่องว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ แต่ไม่ค่อยมีเงิน บางคนอาจน้อยเนื้อต่ำใจว่าตนเองมีทั้งเกียรติและอำนาจ แต่มีรายได้ต่ำกว่านักแสดง นักแสดง อาจทำให้เกิดความคิดที่จะรับสินบนได้ ซึ่งเกี่ยวกับการฉ้อราษฎร์บังหลวงนี้ อธิบดีนายกรัฐมนตรีนานินทร์ กรัยวิเชียร (นานินทร์ กรัยวิเชียร 2520 : 1 - 5) กล่าวว่า เป็นโรคระบาดอันน่าสะพึงกลัวในบรรดาประเทศด้อยพัฒนา แต่ที่จริงนั้นแม้แต่ประเทศที่หนึ่งซึ่งอารยะแล้ว เช่น อังกฤษและอเมริกาก็ต้องเผชิญกับปัญหานี้ จึงเป็นที่น่าคิดว่า มูลเหตุของการฉ้อราษฎร์บังหลวงนั้นจะไม่ใช่เป็นเพราะสาเหตุในเรื่องความยากจนและความโง่เขลาเท่านั้น แต่จะอยู่ที่กิเลสเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอนันต์ เสนาชันท์ (อนันต์ เสนาชันท์ 2521 : 69) กล่าวว่าสาเหตุหนึ่งมาจากความเสื่อมโทรมของสังคม วัฒนธรรม และศีลธรรมอันเกี่ยวเนื่องกับค่านิยมทางวัตถุที่มีอิทธิพลเพิ่มขึ้น ตรงข้ามกับค่านิยมทางคุณธรรมที่ลดลงเรื่อย ๆ /

ความเสียหายจากการฉ้อราษฎร์บังหลวงนั้น กระทบกระเทือนเสียดียภาพทางเศรษฐกิจของบ้านเมืองเป็นอันมาก แต่ที่เลวร้ายกว่านั้นคือความเสื่อมทราม

- ทางจิตใจของคนรุ่นปัจจุบัน ซึ่งจะมีผลสะท้อนในค่านิยมเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีต่ออนุชนรุ่นต่อ ๆ ไปด้วย ความเลื่อมทรมทางจิตใจนี้แก้ไขได้ยากกว่า การกระทบกระเทือนทางเศรษฐกิจ จะแก้ในค่านิยมหมายอย่างเดียวย่อมได้ผลน้อยมาก เพราะมีทางหลีกเลี่ยงมากมาย อนึ่งกฎหมายไทยที่ว่าด้วยความคิดเกี่ยวกับเจ้าพนักงานใช้อำนาจหน้าที่ในทางทุจริตนั้นก็รัดกุมดีไม่แพ้กฎหมายประเทศใด ๆ เลย ทางแก้ไขหนึ่งก็คือให้การศึกษาแก่ประชาชน ที่ไม่เพียงแต่ให้อ่านออกเขียนได้เท่านั้น หากจะต้องอบรมให้มีศีลธรรม จรรยาสูง รู้จักรับผิดชอบ ละอายและเกรงกลัวต่อบาป ระลึกถึงหน้าที่ของพลเมืองดี เพาะเมล็ดมหาชนให้รังเกียจเคียดแค้นต่อการฉ้อราษฎร์บังหลวง เคารพผู้สุจริต (ชานินทร์ ภิรมย์วิเชียร 2520 : 22 - 25) ซึ่งสื่อสารมวลชนจะเป็นส่วนช่วยได้อย่างสำคัญมาก
- ③ โดยเหตุที่สังคมไทยปัจจุบันเริ่มเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมอุตสาหกรรม โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร มีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของสิ่งต่าง ๆ เช่น การปกครอง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม วิทยาการ เป็นต้น ความสัมพันธ์เปลี่ยนไปเป็นแบบทศนิยม สภาพสังคมสนับสนุนเสรีภาพของบุคคลในการต่อสู้แข่งขันประกอบอาชีพ การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างรีบเร่ง แข่งขันกัน กอบโกยผลประโยชน์ที่พึงได้ (ศิริฤทธิ์ ปราโมช 2509 : 141 - 149) หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 แนวความคิดเรื่องความเสมอภาค และเสรีภาพตามอุดมการณ์ของประชาธิปไตย มีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนไทยอย่างมาก ผู้คนทั้งหลายพยายามสร้างความสำเร็จในชีวิตให้กับตนเอง ทุกวิถีทางโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการสุจริตหรือไม่ ยังผลให้บุคคลไม่ค่อยปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม สถานการณ์ต่าง ๆ ไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้อย่างเหมาะสม บุคคลบางกลุ่มไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้ พวกที่เสียเปรียบ เช่นมาจากครอบครัวที่ยากจนหรือไม่ได้รับการศึกษาจึงไม่สามารถต่อสู้แข่งขันเพื่อความอยู่รอดได้ บุคคลเหล่านี้จึงเลือกปฏิบัติในทางที่ผิดระเบียบหรือกฎหมาย เช่นคดโกง ปล้นจี้ หรือลักทรัพย์ เป็นต้น อานนท์ อาภาภิรม (อานนท์ อาภาภิรม 2517 : 98 - 99) ได้กล่าวว่า สังคมไทยปัจจุบันนั้น เน้นความสำเร็จทางวัตถุเป็นจุดหมายปลายทาง

เชิงวัฒนธรรม ความเจริญทางวัตถุก้าวหน้ากว่าทางจิตใจ

— แม้ว่าแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา และเอื้ออำนวยต่อความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ แต่ถ้าหากบุคคลมีมากเกินไป จะละเลยต่อการรักษาสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลทำให้เกิดความทอแท่ ผิดหวัง สุขภาพจิตเสื่อมเมื่อล้มเหลว หรือถ้าหากประสบความสำเร็จในด้านการงาน บุคคลจะรู้สึกเงียบเหงาขาดเพื่อนฝูงอาจก่อให้เกิดปัญหาขึ้นได้ เช่นเดียวกัน ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า จะจัดการศึกษาอย่างไรจึงจะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมและบุคลิกลักษณะที่ต้องการ กล่าวคือ มีความโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แต่ละคนต้องสามารถแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระเชื่อมั่นในตนเอง รับผิดชอบสูง มีความซื่อสัตย์สุจริต มีประสิทธิภาพสูง เพื่อเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ ③→④ ในยุคที่ ๒๕๕๕ สนใจที่จะศึกษาหาคำตอบ-เกี่ยวกับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ในลักษณะใด มากน้อยเพียงใด รวมทั้งอิทธิพลจากตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจเกี่ยวข้อง ดังที่ได้ตั้งสมมุติฐานไว้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์กับตัวแปรทางด้านถิ่นที่อยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
3. เพื่อสร้างและปรับปรุงเครื่องมือวัดแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์และแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพที่ดี สำหรับใช้กับนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไป

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบว่าแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพียงใด ทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำวิจัยด้าน

การทดลองต่อไป

2. ทำให้ทราบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ของเด็กไทยจะแตกต่างกันหรือไม่ เมื่อใช้ดินที่อยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพ และระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการปลูกฝังส่งเสริมให้เยาวชนมีความซื่อสัตย์ที่สอดคล้องเหมาะสมกับองค์ประกอบอื่น ๆ

3. ใ้เครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ที่ใช้กับนักเรียน ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไป อันจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาค้นคว้าต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2) และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2522 ที่เป็นโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด จำนวนรวมทั้งสิ้น 886 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา แบ่งเป็น 2 ตอน

2.1 ศึกษาความสัมพันธ์ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาคือ

- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์
- ความซื่อสัตย์

2.2 ศึกษาอิทธิพลของตัวแปรที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และความซื่อสัตย์

2.2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

- ดินที่อยู่
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- เพศ

- ระดับชั้นเรียน
- อาชีพผู้ปกครอง
- ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

2.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่

- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ
- ความซื่อสัตย์

* คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

✓ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motive) หมายถึงความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จ และเกิดความเชี่ยวชาญในงานที่ยากซับซ้อนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ต้องการอิสระในการแสดงออก มีความรู้สึกต้องการชัยชนะในการแข่งขันหรือดีกว่าคนอื่น ๆ เพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างสูง พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้น อาจสังเกตเห็นได้จากการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพราะบุคคลประเภทนี้มักมีความรับผิดชอบสูง ชอบเป็นผู้นำ กล้าเสี่ยง สามารถคาดการณ์ล่วงหน้า และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถวัดเป็นคะแนนออกมาได้ จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

✓ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation motive) เป็นความปรารถนาประเภทหนึ่งของบุคคลที่จะนำตัวเข้าร่วมในสังคม จะมีความรู้สึกยินดีเมื่อได้รับความรัก การทะนุถนอม หรือการยอมรับจากผู้อื่น จะมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อความโดดเดี่ยว การพลัดพราก การทะเลาะวิวาท จะรู้สึกเสียใจต่อการกระทำที่บั่นทอนมิตรภาพ มีความสุขใจเมื่อได้อยู่รวมกลุ่ม ซื่อสัตย์ รักดีต่อเพื่อน ๆ ทุกคน ความปรารถนาคงกล่าวจะมีมากขึ้น เมื่อบุคคลนั้นอยู่ในภาวะวิตกกังวล พฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้สามารถวัดออกมาเป็นคะแนนได้ โดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ

✓ ความซื่อสัตย์ (Honesty) หมายถึงลักษณะพฤติกรรม หรือความรู้สึกของบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด ไม่ทุจริตและประพฤติมิชอบ ไม่หลอกลวงเอาเปรียบ บิดพลิ้ว หรือหลีกเลียง ทุกแต่ความจริงไม่หาประโยชน์ ในทางมิชอบ รับผิดชอบต่อหน้าที่ ตรงต่อเวลา ยุติธรรม ละอายและเกรงกลัวต่อบาป ซึ่งวัดออกมาเป็นคะแนนได้ด้วยแบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic achievement) หมายถึงความสามารถทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง เป็นคะแนนที่ได้จากการสอบประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2522 แบ่งเป็น 2 ระดับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึงกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย (mean) ในระดับชั้นนั้น ๆ

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึงกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย (mean) ในระดับชั้นนั้น ๆ

ถิ่นที่อยู่ หมายถึงสถานศึกษาของรัฐที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ แบ่งเป็น

- กรุงเทพมหานคร
- ต่างจังหวัด

เพศ หมายถึงนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

ครั้งนี้

ระดับชั้นเรียน หมายถึงชั้นเรียนที่กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่ แบ่งเป็น 3

ระดับ

- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2)
- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

อาชีพผู้ปกครอง หมายถึงอาชีพของผู้ปกครองของนักเรียนในปัจจุบัน ที่ใช้

เป็นเกณฑ์สำหรับชี้ให้เห็นความแตกต่างทางสภาพแวดล้อมของเด็กโดยแบ่งเป็น 4

ประเภท ได้แก่

- เกษตรกรรวม หมายถึงผู้มีอาชีพในการทำนา ทำสวน ทำไร่ หรือเลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย

- รับราชการ หมายถึงผู้ที่รับราชการหรือทำงานในสังกัดของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ

- ค้าขายหรือธุรกิจ หมายถึงผู้ที่ทำการค้าขายทุกชนิดหรือผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับธุรกิจ

- รับจ้างและอื่น ๆ หมายถึงผู้ที่รับจ้างเป็นรายวัน รายเดือน หรือประกอบอาชีพส่วนตัว ซึ่งมีรายได้แน่นอน ในเดือนหนึ่ง ๆ หรือผู้ที่ไม่มีอาชีพ หรือไม่ได้ระบุอาชีพที่แน่นอน

ระดับการศึกษาผู้ปกครอง หมายถึงระดับการศึกษาของผู้ปกครองตามเกณฑ์ดังนี้

- ระดับต่ำ หมายถึง ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ลงมา

- ระดับปานกลาง หมายถึง ตั้งแต่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

- ระดับสูง หมายถึง สูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motive)

เมอริ (Murray 1966 : 19) เป็นบุคคลแรกที่กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรคฝ่าฟันกระทำสิ่งที่ยาก ๆ ให้สำเร็จ เขาอธิบายไว้ว่าเป็นความปรารถนา หรือแนวโน้มที่จะกระทำสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจัดอยู่ในความต้องการมีอำนาจ (Will power) ของความต้องการทางสังคม (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2517 : 257)

นอกจากนี้ผู้ให้คำนิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้อีกมาก เช่น คณีย์ งามมานะ (คณีย์ งามมานะ 2518 : 17 อ้างอิงมาจาก Dinkmeyer 1965 . 166 - 169) กล่าวว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์เป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญอย่างหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์มนุษย์จะพยายามทำสิ่งที่ไม่ค่อยดีให้ดีขึ้น สำหรับ แอทกินสัน (Atkinson 1966 . 240 - 241) อธิบายว่าเป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้สึกว่า การกระทำของตนจะต้องได้รับการประเมินผลจากตัวเอง หรือบุคคลอื่น โดยเทียบเคียงกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นที่พอใจเมื่อกระทำจนสำเร็จ หรือไม่พอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จก็ได้ ส่วนมาลา วิรุณานนท์ (มาลา วิรุณานนท์ 2515 : 14 อ้างอิงมาจาก Hilgard 1967 : 153) นิยามว่า คือแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำการเพื่อบรรลุเป้าหมายด้วยมาตรฐานอันยอดเยี่ยม แลลินด์เกรน (Lindgren 1967 . 31 - 34) เน้นในรูปของความต้องการความสำเร็จว่า เปรียบได้กับความต้องการขั้นสูงสุดที่มาสโลว์ (Maslow) เรียกว่า "Self actualization" เป็นความต้องการที่จะเข้าใจตนเองทั้งในด้านความสามารถ ความถนัดรวมทั้งศักยภาพอื่น ๆ และมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

✓ แมกเคลลันด์ (McClelland 1969 : 104) ได้ศึกษาในเรื่องนี้ไว้มาก โดยได้ค้นพบแบบทดสอบ TAT (Thematic Apperception Test) ของเมอเรย์ (Murray 1964 : 77) มาใช้ เขากล่าวถึงแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับว่าเป็นระดับการรับรู้ถึงถึงคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์อย่างหนึ่ง และได้กำหนดลักษณะของผู้มีแรงจูงใจที่สัมพันธ์สูงไว้ดังนี้

1. บุคคลจะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ มากกว่าหาเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
2. มักจะเลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสมกับกำลังความสามารถของเขา
3. คิดว่าทุกสิ่งจะสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริง และทำงานจริงของตน ไม่ใช่เกิดจากโอกาส และไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์
4. จะทำอะไรเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไปสู่จุดมุ่งหมายที่รางวัลหรือชื่อเสียง

✓ กิลเวอร์ (Gullford 1959 : 437 - 439) กล่าวถึงลักษณะของแรงจูงใจที่สัมพันธ์ว่า ประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานโดยทั่วไป คือความปรารถนาที่จะทำกิจการให้สำเร็จ
2. ความเพียรพยายาม ได้แก่พยายามทำอย่างไรให้เป็นผลสำเร็จ
3. ความอดทนเต็มใจที่จะลำบาก แม้จะยากเย็นเพียงใดก็ตาม เพื่อมุ่งทำกิจการ

✓ แอทกินสัน (Atkinson 1964 : 259 - 261) กล่าวว่า ความสำเร็จที่แท้จริงของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับความสำเร็จ จะมองหางานที่ยากขึ้น ถ้างานง่ายหรือปานกลาง ความสนใจของเราจะลดลงหลังจากงานชิ้นแรกประสบความสำเร็จ ถ้างานชิ้นแรกง่ายและเขาล้มเหลว ความคาดหวังประสบความสำเร็จจะลดลงมา แต่แรงจูงใจจะเพิ่มขึ้น ถ้าความคาดหวังจะประสบความสำเร็จลดลงมาถึงกลาง ความล้มเหลวในครั้งต่อไป ๆ มา

จะค่อย ๆ ทำให้แรงจูงใจต่ำลง และความคาดหวังจะสำเร็จก็ต่ำลง เซคคอร์ด และแบคแมน (Secord & Backman 1964 : 568) ได้ให้ข้อสังเกตว่า ถ้ามีการทำลายเกี่ยวกับมาตรฐานของการกระทำแล้ว แต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสถานการณ์แตกต่างกัน บุคคลที่ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูง จะเพียรพยายามให้บรรลุถึงมาตรฐาน ส่วนบุคคลที่ไม่ได้ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองไว้ จะมีความเพียรพยายามต่ำ และมีความรู้สึกเฉยเมยต่อผลสัมฤทธิ์ของตน บุคคลทั้ง 2 ประเภท พวกแรกมีแรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์สูงกว่าพวกหลัง และกล่าวอธิบายตนเองเกี่ยวกับนี้ นูหงา วชิรศักดิ์มงคล (นูหงา วชิรศักดิ์มงคล 2516 : 18 อ้างอิงมาจาก Teevan 1967 . 43) ได้กล่าวว่า บุคคลในสังคมจะมีปฏิกิริยาตอบสนองกดดันทางสังคมใน 3 ลักษณะ คือ คงอยู่กับที่ ต่อสู้ เพื่อให้ได้รับความสำเร็จ และต่อสู้เพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว บุคคลในลักษณะแรกจะไม่กังวลต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ของสังคม ไปค่านึงว่าสังคมต้องการผลสัมฤทธิ์ของเขา มากเพียงใด ประเภทนี้มีความมีแรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนบุคคลที่ต่อสู้เพื่อความสำเร็จ ถือว่ามีแรงจูงใจทางบวก (An approach motive) หรือมีความหวังในความสำเร็จ (Hope of success) นับว่าเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์โดยนิสัย สำหรับประเภทที่ต่อสู้เพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลวนั้น เป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจทางลบ (An avoidance motive) หรือกลัวความล้มเหลว (Fear for failure) จึงเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจเพื่อหลบหลีกความล้มเหลว

✕ ลินด์เกรน (Lindgren 1967 . 31 - 34) เชื่อว่าพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะมีความทะเยอทะยาน (Ambition) การมุ่งแข่งขัน (Competitiveness) และพยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น (Self improvement) สำหรับ ประสาท พันทวัฏกร (ประสาท พันทวัฏกร 2516 : 11 อ้างอิงมาจาก Crandall) ได้กำหนดพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์สูงไว้ 3 ลักษณะคือ

1. เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์
2. มีเอกลักษณ์ไม่เลียนแบบผู้อื่นโดยไร้ความคิดของตนเอง
3. เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่จะมุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันสูงเด่นอย่างใด

อย่างหนึ่ง

✓ ประหยัด ทองมาก (ประหยัด ทองมาก 2518 : 6 อ้างอิงมาจาก Weiner)
สรุปลักษณะเด่นของบุคลิกที่แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูงและต่ำไว้ดังนี้

1. บุคลิกที่แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูงชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความวิตกกังวลของตนเองมากกว่า บุคลิกที่ต่ำเลือกงานยาก มากกว่าผู้ที่ที่มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ต่ำ
2. บุคลิกที่แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า ออกกำลังกายด้วยความขยันเหน็ดเหนื่อยมากกว่า ชอบเลือกงานสบายกว่า มากกว่าผู้ที่ที่มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ต่ำ

เฮร์แมนส์ (Hermans 1970 : 354) ได้รวบรวมลักษณะผู้มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูงไว้ 10 ประการคือ

1. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
2. มีความหวังอย่างมากกว่าคนจะประสบผลสำเร็จถึงแม้ว่าผลจากการกระทำของเขานั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้นไป
4. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. เมื่อการที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวน จะพยายามนำต่อไปให้สำเร็จ
6. รู้ดีกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. ก้าวถึงเป้าหมายในอัตราที่มาก
8. เลือกเรียนรวมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. มองการไว้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่นโดยพยายามทำงานของตนให้ดีกว่า
10. พยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนให้ดีที่สุดเสมอ

✕ แอทกินสัน (Atkinson 1964 : 264) ได้คิดทฤษฎีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง เขามีความเชื่อว่าสิ่งกระตุ้น จะทำให้บุคคลประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Ta) เห็นว่าขึ้นอยู่กับผลบวกขององค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. ค่าใช้สอยหรือใจที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ (Ts) ซึ่งได้แก่แรงกดดันของ

1.1 แรงจูงใจที่มุ่งสู่ความสำเร็จ (Ms)

1.2 ความเข้มแข็งของความมุ่งมั่นหรือโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ (Ps)

1.3 ค่าของสิ่งล่อใจ (Incentive value) ที่เป็เป้าหมายของความสำเร็จ (Is)

2. สิ่งไปมาว่าจิตใจจะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Tf) ซึ่งขึ้นกับผลคูณ

ของ

2.1 แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Mof)

2.2 โอกาสที่จะประสบความสำเร็จ (Pf = 1 - Ps)

2.3 ค่าของสิ่งล่อใจที่เป็นเป้าหมายของความล้มเหลว (If = 1 - Is)

3. สิ่งชั่วหรือองค์ประกอบจากภายนอก (Extrinsic tendency =

Text) ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดความรู้สึกปรารถนาอยากจะทำกิจกรรมนั้น ๆ

อาจสรุปในรูปได้ดังนี้

$$Te = Ts + Tf + Text$$

$$= (Ms \times Ps \times Is) + (Mof \times Pf \times If) + Text$$

มีผู้ที่ได้กล่าวถึงที่มาหรือตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์
ไวต่าง ๆ กัน เช่น (Rosen 1961 : 574 - 575) สรุปไว้ว่า แรงจูงใจ
ไม่สัมฤทธิ์ เกิดจากกระบวนการสำคัญ 2 ประการคือ

1. กระบวนการที่ความคาดหวังเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ไวสูงสุด ทั้งเป้าหมาย
ประสงค์สำหรับเขาไวด้วย

2. กระบวนการที่ความเป็นอิสระ มีความคาดหวังให้บุตร เห็นว่า
ตนมีความมุ่งมั่นที่จะไวบุตรซึ่งเขาเองได้ ให้เด็กเป็นตัวของตัวเองไวไว้ออกและ
ตัดสินใจรวมทั้งไวประกอบด้วยตนเอง

× สมคิด บุญเรือง (พญิก มุขเรื่อง 2516 : 18 อ้างอิงมาจาก Kagar - Moss 1962 : 42) กล่าวว่าความต้องการผัดผัสนั้น เป็นลักษณะที่แน่นอนของบุคคลศึกษา ซึ่งขยายจากวัยทารกเป็นใหญ่และสอดคล้องกับคำสรุปของ เซคคอร์ด และแบคแมน (Secord & Backman 1964 : 568) ที่ว่าจากการศึกษาของนักจิตวิทยาหลาย ๆ คนมีความเห็นตรงกันว่า การยอมรับเลี้ยงดูสิ่งสอนนี้เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจผัดผัสนั้นของเด็ก

เจกเกอร์แมน (Gellerman 1963 : 130, 148) ได้ย่ำว่า สังคมใดที่กระตุ้นให้คนหนุ่มสาวทั้งจุดมุ่งหมายสูง และมีตัวอย่างจากบรรพบุรุษอยู่มาก จะเป็น การเตรียมตัวให้คนในชาติมีแรงจูงใจผัดผัสนั้น และจากการศึกษาเกี่ยวกับประวัติบุคคล ทำให้เขาเชื่อว่าแบบแผนขอประวัติของคน ๆ หนึ่งสามารถทำให้เกิดแรงจูงใจผัดผัสนั้นได้ แม้แรงได้ เขายังได้กล่าวอีกว่า มันเป็นที่ร่างผู้ที่มีแรงจูงใจผัดผัสนั้นได้สูงที่สุด โดยเขาต้องมีวิสัยไม่หย่อนหรือเข้มงวดเกินไปสำหรับภักดิ์ ปวีรพรหม (ภักดิ์ ปวีรพรหม 2516 : 28 อ้างอิงมาจาก Bradburn 1963) พบว่า พฤติกรรมของเขามีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจผัดผัสนั้นได้มากกว่าพอ

✓ เร็วชิงเค 'เออร์' (Kethlingshafer 1963 : 174) อธิบายว่า แรงจูงใจผัดผัสนั้น เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด จัดเป็นความต้องการนับถือตนเอง (Self esteem needs) ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานอย่างหนึ่งตามทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslow) ส่วน แมคเคลลันด์ และ ฟรีกแมน (McClelland & Friedman 1966 : 453 - 454) กล่าวว่าแรงจูงใจผัดผัสนั้น พัฒนาขึ้นมาในวัยบุคคลได้ ก็เพราะภาวะและเงื่อนไขทางสังคม (social condition) ที่ครอบงำตัวเด็ก ตั้งแต่ยังเล็กในแง่ที่ที่การจูงใจให้เด็กผัดผัสนั้นอย่างไรมัน นอกจากนั้น ประสาท พันทังกูร (ประสาท พันทังกูร 2516 : 2 อ้างอิงมาจาก Hilgard 1962 : 114 & Whittaker 1970 : 170) ยังได้กล่าวถึงผลการศึกษาของแมคเคลลันด์ (McClelland) เอาไว้ว่า แรงจูงใจผัดผัสนั้นเกิดขึ้นภายใต้อิทธิพลของ

ระบบค่านิยมทางวัฒนธรรมของสังคม กับกระบวนการสังคมประกิดอีกประการหนึ่ง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะแต่ละวัฒนธรรมจะมีแบบของการอบรมเลี้ยงดู และมีค่านิยมที่จะปลูกฝังให้เด็กไม่เหมือนกัน แม้แต่ครอบครัวที่อยู่ในวัฒนธรรมเดียวกันก็มีวิธีฝึกต่างกัน

✕ ในเรื่องเกี่ยวกับการฝึกเพื่อให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้น โรเซน (Rosen. 1961 : 574 - 585) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามทำอะไรได้สำเร็จ และลงโทษเมื่อล้มเหลว พ่อแม่อาจสอนโดยการชี้แนะให้เด็กแก้ไขปัญหาตามลำดับขั้น จะทำให้เด็กกล้าที่จะพยายาม และกระทำให้งถึงมาตรฐาน
2. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามเพื่อบรรลุความสำเร็จ หรือพฤติกรรมที่สำคัญ
3. สภาพของบิดามารดา และผลสัมฤทธิ์ของบิดา จะเป็นสิ่งที่ให้เด็กเกิดความต้องการสัมฤทธิ์สูง เพราะโดยทั่วไปแล้ว บิดามารดาที่มีผลสัมฤทธิ์สูง จะกระตือรือร้นต่อการยอมรับในการกระทำดี และไม่ตี

แอทกินสัน (Atkinson. 1966 . 453 - 478 citing Winterbottom.) ได้ตั้งข้อสังเกตจากการศึกษาของเขาว่า การเริ่มฝึกให้ลูกพึ่งตนเองได้ ตั้งแต่อายุน้อย ๆ จะลดการยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกให้น้อยลง เป็นการช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดขึ้นในตัวเองได้ แต่แมกเคลแลนด์ (McClelland and others. 1971 : 27) กล่าวว่าจากการศึกษาเรื่องการฝึกให้เกิดแรงจูงใจขึ้นในตัวบุคคลนั้น ยังไม่ทำให้รู้อะไรเท่าไร แม้แต่ที่ว่าการสอนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อการเพิ่มระดับกิจกรรมของผู้ประกอบการ (enterpreneur) นั้นก็ยังไม่เห็นเหตุผลที่จะสนับสนุนได้ เพียงแต่พอจะเห็นได้ว่า จะนำไปสู่การกระทำที่มากขึ้น เขาเสนอว่า การเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อไม่มีโอกาสที่จะทำงานหรือกิจกรรมอะไรก็ตาม จะนำไปสู่การกระทำที่น้อยลง เขาคิดว่าการศึกษจะต้องวางแผนไว้รัดกุม เพื่อเพิ่มความรู้สึกลึกซึ้งในตนเอง เช่น รู้สึกว่าเขาสามารถพึ่งตนเองได้ เป็นผู้ริเริ่ม เป็นคนที่ฝึกให้ทำไ้มากกว่า ขอบคิดถึงจุดมุ่งหมาย แก้ปัญหาไม่หวั่นกลัว กระตุ้นความรู้ถึงผล ในบุคคลที่ต้องการข้อมูล

ทางรูปธรรม เพื่อจะได้เข้าใจความแตกต่างระหว่างตนจริง (Real self) กับตนในความคิด (Ideal self) ในที่สุดเขาได้สรุปว่า การปฏิบัติแบบมีขีดมาปฏิบัติในค่านต่าง ๆ จะช่วยให้เด็กเกิดความคิดถึงการผลสัมฤทธิ์ได้ดีที่สุด การปฏิบัติที่เอนเอียงไปทางใดทางหนึ่งจะไม่ช่วยส่งเสริมความต้องการผลสัมฤทธิ์ได้เลย เช่น การใช้อำนาจมาก การตามใจบุตร การวางมาตรฐานความสำเร็จไว้ต่ำเกินไป และการคาดคั้นผลสำเร็จจากเด็กก่อนที่เขาจะสามารถทำสิ่งนั้นได้ เป็นต้น

แรงจูงใจไปสัมพันธ์ (Affiliation motive)

ความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ต้องการความรัก ความอบอุ่น ต้องการทำอะไรหรือมีอะไรเหมือนคนอื่น ๆ เป็นความต้องการขั้นมูลฐานที่มีได้ในเด็กทุกคน จัดอยู่ในความต้องการไมกรี (Love) ของความต้องการทางสังคม (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2517 : 257) ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ สมจิต บุญเรือง (สมจิต บุญเรือง 2516 : 3 อ้างอิงมาจาก Northway 1955 : 48) กล่าวว่า บุคคลต้องการมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แตกต่างอย่างเป็นอุปสรรคขัดขวางทำความลำบากให้อยู่เสมอ เด็กที่เพื่อน ๆ รักเกียจมักเป็นพวกที่ชอบเก็บตัว ไม่สังคมกับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งอายุ ขาดกลัวชอบขัดแย้งไม่ชอบทำประโยชน์ให้กับหมู่คณะ ซึ่งพลังจูงใจไปสัมพันธ์นี้มีพื้นฐานมาจากการที่ทารกต้องพึ่งผู้ใหญ่ในชีวิตตอนต้น เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ พลังจูงใจพึ่งพิง (Dependency motive) ในวัยเด็กจะค่อย ๆ พัฒนาไปสู่พลังจูงใจไปสัมพันธ์ (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2517 : 266) แคลินด์เกรน (Lindgren 1967 : 31 - 34) ว่า แรงจูงใจไปสัมพันธ์นั้น เปรียบได้กับความต้องการการยอมรับของมาสโลว์ (Maslow) นั่นเอง และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดจากแรงจูงใจไปสัมพันธ์ จะตั้งอยู่บนพื้นฐานของมิตรภาพ ความร่วมมือ และกานนิยมทางวัฒนธรรม ซึ่งได้รับการปลูกฝังในกระบวนการสังคมประกิต

เกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมของแรงจูงใจไปสัมพันธ์นั้น มีเกณฑ์จากข้อกำหนดต่าง ๆ กัน เช่น ประสาท พันธวัฏฏ (ประสาท พันธวัฏฏ 2516 : 14 อ้างอิงมาจาก Snipley & Veroff 1952 : 349 - 356) ได้กำหนดไว้ว่า จะต้อง

มีความรู้สึกที่ฝังลึกในจิตใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างต่อไปนี้

1. ความรู้สึกเกี่ยวกับการไม่ยอมรับ (Rejection) เช่น ความรู้สึกไม่อยากคบค้าสมาคม หรือความรู้สึกถูกทอดทิ้ง
2. ความรู้สึกเกี่ยวกับความโดดเดี่ยว (Loneliness) เป็นความรู้สึกที่ขาดเพื่อนหรือขาดความสัมพันธ์กับผู้อื่น
3. ความรู้สึกเกี่ยวกับการพลัดพรากจากไกล (Physical departure) เป็นความรู้สึกด้านนี้สะท้อนการตายจาก ความต่างไกลกับคนที่ตนรัก
4. ความรู้สึกนี้สะท้อนการแตกแยกทางจิตใจ (Psychic separation) เช่นการทะเลาะวิวาทกัน การรบราฆ่าฟัน หรือการไม่ลงรอยกัน
5. ความรู้สึกเกี่ยวกับความต้องการชดเชย
6. ความรู้สึกเกี่ยวกับการไม่ได้รับความรักตอบแทน

โมอเรีย (Murray 1964 : 102) กล่าวถึงผู้มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูงว่าเป็นบุคคลที่ชอบคลุกคลีกับงานที่เป็นกลุ่ม พยายามเข้าใจและเห็นใจกันระหว่างเพื่อนร่วมงาน จะไม่ทอดทิ้งเพื่อน เอาตัวรอดเมื่อเผชิญกับอุปสรรคหรือทุกข์ยากลำบาก และได้สรุปลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูงไว้ดังนี้

1. มีความกังวลในพฤติกรรมด้านสัมพันธ์นั้น ๆ
2. ปฏิบัติต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ
3. พฤติกรรมต่าง ๆ จะตั้งอยู่บนความพยายามที่จะรักษาไว้ซึ่งมิตรภาพ

ไมตรี

ทั้งแรงจูงใจไม่สัมพันธ์และแรงจูงใจไม่สัมพันธ์จะมีอยู่ในบุคลิกภาพของบุคคลผู้นั้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่ง ประสาท พันทังกูร (ประสาท พันทังกูร 2516 : 15) อ้างอิงมาจาก Froesbeck 1966 : 399) ได้ให้ทัศนะไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูง และแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูง จะเป็นคนที่มีหิริโอตตัมปะ มีความรับผิดชอบ รู้จักใช้ปัญญา ชอบทำงานเป็นกลุ่ม และไม่เป็นคนอารมณ์เครียด

2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แต่แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ต่ำ มักได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีบุคลิกภาพในทางสังคมดี มีจิตใจมั่นคง เหมาะที่จะเป็นหัวหน้างาน แต่เพื่อนวัยเดียวกัน จะรู้สึกว่าคุณประเภทนี้ เข้าใจผู้อื่นน้อย

3. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ต่ำ แต่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีความสัมพันธ์กับคนในกลุ่มได้เป็นอย่างดี ปรับตัวได้ดี รู้จักตนเอง และชอบเลียนแบบผู้อื่น รวมทั้งชอบฟังผู้อื่นเสมอ

4. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ต่ำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะเป็นคนที่ชอบสงสัยขาดความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับกลุ่มน้อย ปรับตัวไม่ค่อยได้ ชอบฟังผู้อื่น และไม่ชอบใช้ปัญญาของตนในการแก้ปัญหา

แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ อาจได้รับอิทธิพลจากตัวแปรต่าง ๆ เช่น วัฒนธรรม
แบบของการอบรมเลี้ยงดู ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความวิตกกังวล เป็นต้น
ไวท์ (White, 1969 . 19 citing Ratts & Abramson) กล่าวไว้ว่าเด็กที่
ขาดความรัก ความอบอุ่นจากทางบ้านมักจะมีพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ผิดปกติ เช่น
การความรักด้วยการแสดงความสนใจในเรื่องรัก โดยอาจหมกมุ่นอยู่กับห
ฟังวิทยุ ชมโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ในเรื่องรัก ๆ มากเกินไป (๑)

งานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ต่าง ๆ นั้น มีอยู่มากทั้งที่

มอดกล่าวได้ดังนี้

งานวิจัยในต่างประเทศ จากการศึ

ใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ พบว่ามีค

ทางลบ (เชิงนิเสธ) และไม่พบว่ามีความสัมพันธ์

ทางลบได้แก่ของ แมคเควิด และ ฮาราริ (McDavid &

citing Edward.) โดยการใช้ EPPS (The Edward's Pe

ference Schedule) เป็นเครื่องมือวัดแรงจูงใจของผู้ที่ฟังตน

ตัวอย่างชาย หญิง 1,509 คน ประสาท พันทังกูร (ประสาท พันท

อ้างอิงมาจาก Birney and others) ทำการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่างจับคู่กัน คนหนึ่งเป็นผู้เข้ารหัส (Encoder) อีกคนหนึ่งเป็นผู้แปลรหัส (Decoder) มีกติกา อยู่ว่า ผู้เข้ารหัสจะได้คะแนนมากเท่ากับจำนวนรหัสที่คิดขึ้นมาได้ ในเวลาที่กำหนด และผู้แปลรหัสก็ได้คะแนนมากเท่ากับความสามารถที่แปลรหัสได้เช่นเดียวกัน ซึ่งจะ ทำให้ทั้งสองคนเกิดขัดแย้ง (Conflict) ขึ้น ผลจากการทดลองสามในสี่ของกลุ่ม เพศหญิงเป็นพวกที่มีความรู้สึกเกี่ยวกับแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูง แต่จะมีแรงจูงใจไม่ สัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนในเพศชาย ปรากฏว่า มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูง แต่มีแรงจูงใจไม่ สัมพันธ์ต่ำ สำหรับ แมคเกริด และ ฮารารี (McDavid & Harari. 1969 : 71 citing Audie. 1961) พบความสัมพันธ์ทางลบ เมื่อใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นทหาร แต่เมื่อเปลี่ยนเป็นนิสิตชายกลับไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กัน

✕ ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 136 - 140 citing Carlson.) ได้ทำการศึกษาระงูงใจในชั้นประถมจนถึงมัธยม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 ไม่พบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ของเพศชาย และหญิง แต่หลังจากนั้น อีก 6 ปี พบว่าเด็กหญิงจะมีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์มากขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนเด็กชายกลับ ตรงกันข้าม ก็มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูงกว่าหญิง ผู้ที่พบความสัมพันธ์ทางลบระหว่าง แรงจูงใจไม่สัมพันธ์และแรงจูงใจไม่สัมพันธ์คนอื่น ๆ เช่น แอทกินสัน (Atkinson. 1964 : 236 citing Wendt. 1965; Lazarus and others) สำหรับ การศึกษาที่พบว่าแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ และแรงจูงใจไม่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก นั้น แมคเกริด และ ฮารารี (McDavid & Harari. 1969 : 71 citing Singer & Schonbar.) พบเฉพาะในกลุ่มเพศหญิง เมื่อใช้แบบทดสอบรูปภาพ TAT ของแมคเคลลแลนด์ (McClelland)

เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มักพบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับ แรงจูงใจไม่สัมพันธ์ เบนดิก (Bendig. 1956 : 119 - 120) ทำการศึกษา นักศึกษา 110 คน ด้วยข้อสอบวัดแรงจูงใจ 2 ฉบับ คือแบบข้อความ EPSS 28 ข้อ และรูปภาพ TAT ของแมคเคลลแลนด์ (McClelland) ผลจากการศึกษาทั้ง

สองฉบับ สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในอดีต มากกว่าผลสัมฤทธิ์ในอนาคต รัสเซล (Russell. 1969 : 263 - 266) ศึกษา นักเรียนเกรด 9 ด้วยแบบทดสอบ CAT (California Achievement Test) วัดผลสัมฤทธิ์วิชา เลข ภาษา และการอ่าน พบว่ามีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับประสาธน์ พันทังกูร (ประสาธน์ พันทังกูร 2516 : 20 อ้างอิงมาจาก Knight & Sassenrath. 1966 : 14 - 17) ที่ใช้ IPIT (Iowa Picture Interpretation Test) ซึ่งเป็นรูปภาพ TAT 24 รูป ทดสอบนิสิตมหาวิทยาลัยอินเดียนา 139 คน เดือนพันธ์ุ โกกนท (เดือนพันธ์ุ โกกนท 2514 : 14 อ้างอิงมาจาก McClelland) ได้หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับคะแนนเฉลี่ย 3 ภาคเรียน ได้ค่า $r = .51$ มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 และ มณีรัตน์ ทวีรัตนพันธ์ (มณีรัตน์ ทวีรัตนพันธ์ 2516 : 20 อ้างอิงมาจาก Brown. 1969 : 3411 - A) ก็พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ จากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง 100 คนในมหาวิทยาลัยมอนทานา นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ซอง (Song. 1971 : 2571A) ซึ่งศึกษานักเรียนเกษตรกรรม ในเกาหลีใต้ 1,460 คน ด้วย แรฟฟินี (Raiffini. 1970 : 1035A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี สรุปผลได้ว่า ทั้งชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสอดคล้องกับ ประหยัด ทองมาก (ประหยัด ทองมาก 2518 : 21 อ้างอิงมาจาก Matsunaga. 1972) การศึกษาที่คล้ายกันนี้ ประหยัด ทองมาก (ประหยัด ทองมาก 2518 : 7 อ้างอิง มาจาก Simon & Sibb) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ที่ต่ำกว่าระดับความสามารถ จากกลุ่มตัวอย่างในเกรด 4, 5 และ 7 พบว่า มีสาเหตุจากมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีงานวิจัยไม่มากนัก ผลการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์กันทั้งทางบวก และทางลบ เช่น ไวท์ (White. 1969 : 19 citing Gewirtz & Baer.) ได้แบ่งเด็กเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มแรกให้ต่างคนต่างอยู่ อีกกลุ่มหนึ่งให้อยู่รวมกัน แล้วนำเด็กทั้ง 2 กลุ่มมาสอน
ในห้องเรียน หลังการทดลองปรากฏผลว่า กลุ่มเด็กที่อยู่รวมกัน มีการเรียนรู้ดีกว่า
ซึ่งขัดแย้งกับผลการศึกษาของ (ประสาธน์ บันทังกูร (ประสาธน์ บันทังกูร 2516 : 22
อ้างอิงมาจาก Ringness. 1967 : 93 - 102) ที่พบว่านักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูง จะมีความต้องการสัมพันธ์ต่ำ และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
จะมีความต้องการไม่สัมพันธ์สูง เมื่อใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 จำนวน
310 คน ผลที่ได้สอดคล้องกับ ไวท์ และ อีวอน (White & Aaron. 1967 :
6 - 7) ที่ใช้นักเรียนเกรด 11, 12 จำนวน 185 คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง

งานที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรในเรื่องเพศนั้น เมื่อนพณัฐ โกกนท (เมื่อนพณัฐ
โกกนท 2514 : 4 อ้างอิงมาจาก McClelland.) กล่าวว่ารูปภาพ TAT นั้น
ส่วนใหญ่เป็นภาพผู้ชาย จึงมักไม่พบว่ามีอิทธิพลต่อเพศหญิง เช่นเดียวกับ เชลล์
(Shell. 1967 : 2409a) ที่ไม่พบว่าเพศมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แต่
มีแนวโน้มว่าหญิงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าชาย แตมฟีรตัน ตรีรัตนพันธุ์
(เมื่อนพณัฐ ตรีรัตนพันธุ์ 2516 : 19 อ้างอิงมาจาก Collard. 1968 : 22)
พบว่าหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อศึกษากับเด็ก
4 ขวบ 80 คน สอดคล้องกับผลจากการศึกษาของ เมื่อนพณัฐ โกกนท (เมื่อนพณัฐ
โกกนท 2514 : 5 อ้างอิงมาจาก Field.) ที่พบว่าเพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
สูงกว่าชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่สอดคล้องกับ วาไพทิพย์ ชีระนิตติ
(วาไพทิพย์ ชีระนิตติ 2514 : 19 อ้างอิงมาจาก Asuzana. 1971) เขาศึกษา
เด็กอนุบาลในฟิลิปปินส์ 250 คน ไม่พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ซึ่งขัดแย้งกับ ประสาธน์ บันทังกูร (ประสาธน์ บันทังกูร 2516 : 23 อ้างอิงมาจาก
Anastasi. 1971 : 482) ที่กล่าวว่าในสหรัฐอเมริกา ข้อมูลส่วนมากแสดงว่า
เพศชายจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศหญิง

เมื่อศึกษาแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์กับถิ่นที่อยู่และอาชีพของบิดา เป็นตัวแปรแล้ว พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่และอาชีพต่างกันมีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาารวม ๆ กัน แต่มีแนวโน้มว่า เด็กที่มีคามีอาชีพในการใช้ทักษะ จะมีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าเด็กที่บิดาขายของหน้าร้าน (บุหงา วชิรศักดิ์มั่งกล 2516 : 23

อ้างอิงมาจาก Prayag. 1969 . 202)

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับแรงงูใจและตัวแปรอื่น ๆ นั้น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2517 : 268 อ้างอิงมาจาก Schachter. 1959) ทดลองศึกษาพฤติกรรมในคนหนุ่มสาวโดยสร้างสถานการณ์ให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นในห้องทดลอง ผลจากการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ก็ได้แก่การศึกษาแรงงูใจกับตัวแปรทางด้านอารมณ์เสียใจ เชื่อชาติ ความฉันทนาการเรียน ฯลฯ ซึ่งจะไม่กล่าวถึงผลการวิจัยไว้ในที่นี้

งานวิจัยในประเทศไทย ประสาท พันทวัฏฐ (ประสาท พันทวัฏฐ 2516 : 80) พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์และแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใ้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 จากภาคการศึกษา 6 จำนวน 284 คน ได้ผลสอดคล้องกับ มุกดา ศรียงค์ (มุกดา ศรียงค์ 2515 : 85) ที่พบว่าแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากการศึกษาในเรื่องความเกรงใจ และแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในเด็กไทย - จีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 300 คน แต่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบในเด็กจีน คือเด็กจีนจะมีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คล้ายกับ มัญจรี มุนนาค (มัญจรี มุนนาค 2513 : 107) ที่ศึกษาเปรียบเทียบสังคมประกิตของพ่อแม่ และบุคลิกภาพของเด็กในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดพบว่า การฝึกฝนสัมฤทธิ์ของพ่อแม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพไมตรีสัมพันธ์ของเด็ก และยังพบอีกว่า พ่อแม่ในต่างจังหวัดให้สังคมประกิตด้านไมตรีสัมพันธ์สูงกว่าพ่อแม่ในกรุงเทพ ฯ อย่างมีนัยสำคัญ

ในการศึกษากับตัวแปรทางเพศนั้น เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มักไม่พบความแตกต่างกัน เช่น ประสาท บันทึงกูร (ประสาท บันทึงกูร 2516 : 81) ก็พบว่านักเรียนชายและหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน สำหรับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบผลทั้ง 3 ประการ ที่พบว่าเพศชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศหญิง ได้แก่ วรณิ รักธรรม (วรณิ รักธรรม 2515 : 56) กุญชร ศรีสุทธิสะอาด (กุญชร ศรีสุทธิสะอาด 2516 : 84) และเปรมจิต พศะ (เปรมจิต พศะ 2516 : 71) ซึ่งขัดแย้งกับผลที่พบว่า เพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าชาย เช่น อนันต์ จันทกรวี (อนันต์ จันทกรวี 2514 : 98) เดือนพันธุ์ โกกนท (เดือนพันธุ์ โกกนท 2514 : 29) รสา สุกุมารพันธ์ (รสา สุกุมารพันธ์ 2516 : 95) และ มาลา วิรุณานนท์ 2515 : 91) ส่วนผลการศึกษาที่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศชายและหญิงได้แก่ ราไพพิทย์ ชีระนิตติ (ราไพพิทย์ ชีระนิตติ 2514 : 27) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวิทยาลัยครู 240 คน สมคิด บุญเรือง (สมคิด บุญเรือง 2516 : 58) ศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี มุทงา วชิรศักดิ์มิ่งคล (มุทงา วชิรศักดิ์มิ่งคล 2516 : 82) ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้น ป.กศ.สูงปีที่ 2 ในกรุงเทพมหานคร และในจังหวัดภาคเหนือ 228 คน กักดี ปรีวรรม (กักดี ปรีวรรม 2516 : 102) ศึกษา กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และจังหวัดภาคกลาง มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ (มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ 2516 : 84) ศึกษา กับเด็กวิทยาลัยครู ป.กศ.ต้น 150 คน และประสาท บันทึงกูร (ประสาท บันทึงกูร 2516 : 80)

เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มักพบว่ามีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น ราไพพิทย์ ชีระนิตติ (ราไพพิทย์ ชีระนิตติ 2514 : 26) ใช้เครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเฮอร์แมนส์ (Hermans. 1970 : 354) พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ (มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ 2516 : 85) ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่สอดคล้องกับ

ประหยัค ทองมาก (ประหยัค ทองมาก 2518 : 56) ที่ศึกษาความวิตกกังวล
 นิสัยในการเรียน และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่า
 ระดับความสามารถ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในจังหวัดพังงา
 305 คน ไม่พบว่าแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความ
 สัมพันธ์กัน เช่นเดียวกับการศึกษาของ เปรมจิต ทศกะ (เปรมจิต ทศกะ 2518 :
 68) ที่ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515 ในจังหวัดอุดรธานี
 559 คน แต่เมื่อแยกพิจารณาเป็นกลุ่มชาย-หญิงแล้วพบว่ามีความสัมพันธ์กันเฉพาะ
 ในกลุ่มเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ประสาท พันทวัฏ (ประสาท พันทวัฏ
2516 : 80) พบว่ามีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษاتیไถถิ่นที่อยู่เป็นตัวแปร มุหงา วชิรศักดิ์มงคล (มุหงา
 วชิรศักดิ์มงคล 2516 : 75 - 76) พบว่า กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร
 มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างในภาคเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ ภักดี ปวีรรณ (ภักดี ปวีรรณ 2516 : 102)
 ซึ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และในจังหวัดภาคกลาง แต่กฤษรี ศรีสุทธิสะอาด
 (กฤษรี ศรีสุทธิสะอาด 2516 : 83 - 84) ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ
 และจังหวัดภาคใต้ พบว่าแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน และ ประภาพิต
 ศรีตระกูล (ประภาพิต ศรีตระกูล 2516 : 139) ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ
 และในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าเมื่อแยกระดับชั้นเรียนแล้ว นักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียน
 ในกรุงเทพฯ ทั้งนี้ได้ให้เหตุผลว่า อาจเป็นเพราะตัวแปรอื่นที่ไม่ได้ควบคุมเข้ามา
 เกี่ยวของด้วย เช่น สถานะทางสังคม เศรษฐกิจ และความสัมฤทธิ์ผลของโรงเรียน
 ที่เป็นสถานที่เรียนของกลุ่มตัวอย่าง เป็นต้น

เมื่อใช้ชั้นเรียนเป็นตัวแปร พบว่าในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ชั้นเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนครูชั้น ป.ศ. สูงปีที่ 2

แต่ในกรุงเทพฯ ผลจะกลับกัน (ประภาพิก ศรีตระกูล 2516 : 139) สำหรับ
บุหงา วชิรศักดิ์มงคล (บุหงา วชิรศักดิ์มงคล 2516 : 76) และ กักดี
ปรีวรรณ (กักดี ปรีวรรณ 2516 : 102) พบว่านักเรียนทุชั้น ป.กศ. สูงปีที่ 2
มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่ ฤๅษี ศรีสุทธิสะอาด
(ฤๅษี ศรีสุทธิสะอาด 2516 : 87) พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับชั้น มีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับอาชีพของบิดา นั้น ประสาท ปันทังกูร
(ประสาท ปันทังกูร 2516 : 82) และ บัณฑิตน์ ศรีรัตนพันธ์ (บัณฑิตน์
ศรีรัตนพันธ์ 2516 : 85) พบว่านักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ไม่แตกต่างกัน แต่ อนันต์ จิห์ทวี (อนันต์ จิห์ทวี 2514 : 98) ศึกษาความ
สัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความถนัดแบบลอบสวน และความถนัดทางการ
เรียนพบว่าเด็กที่บิดามีอาชีพรับจ้าง จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่บิดามี
อาชีพการเกษตร ส่วนอาชีพอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกัน

ความซื่อสัตย์ (Honesty)

วิทยาสารานุกรม (พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์
2514 : 248 - 249) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ไว้ว่า

ความซื่อสัตย์ ไม่คดโกงในความสัมพันธ์กับผู้อื่น สัตย์ในที่นี้มีความหมาย
ไปในทางจงรักภักดี เช่น ถือน้ำพระพิพัฒน์สัตยา หรือให้คำสัตย์ ตรงกับ Faithful
ชื่อตรงต่อหน้าที่หมายความว่า ไม่คดโกงต่อหน้าที่ ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ หมายความว่า
ไม่คดโกง และจงรักภักดีต่อหน้าที่

ความซื่อสัตย์สุจริต เน้นความหมายที่จิตใจ โจรอาจซื่อสัตย์ต่อใจได้
แต่ใจไม่ซื่อสัตย์สุจริต เพราะการกระทำของใจผิดศีลธรรมไม่เป็นการสุจริต
ภาษาอังกฤษใช้ Upright หรือ rightness ความซื่อสัตย์สุจริตใช้ integrity
ทวี บุญยเกตุ ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความซื่อสัตย์สุจริตนั้นหมายถึง ความ
ภักดี ความซื่อตรง就是不คดโกงไม่คดโกง (ทวี บุญยเกตุ 2515 : 49 - 50)

และโดยมากผู้ที่มีความซื่อสัตย์ จริตมักเป็นผู้ที่มีกำลังใจเข้มแข็ง มีใจบริสุทธิ์
หนักแน่น ออกทน รักเกียรติยศ ชื่อเสียง ไม่เห็นแก่ตัว เขาได้แบ่งความซื่อสัตย์
ออกเป็น 3 ด้าน คือ ซื่อสัตย์ต่อตนเอง ซื่อสัตย์ต่องานที่เขา และซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง

กรมการวัฒนธรรม (กรมการวัฒนธรรม 2497 : 5 - 6) นิยามความ
ซื่อสัตย์สุจริตว่า หมายถึงความซื่อตรง ไม่ทลโกง จำเผลอออกทางใจ จะเป็นน้ำใส
ใจจริง ไม่ซ่อนเงื่อนงำไว้ในใจ หากถามก็เป็นการทูลจริง ไม่ทำท่าเพื่อลวงให้
ผู้อื่นคิดกับ ทางวาทะคือการพูดจริง คงเส้นคงวา เชื่อถือได้ใจได้ และอธิบาย
ไว้เป็นข้อ ๆ ว่า

1. ต้องซื่อตรงไม่ทลโกงหรือหลอกลวง ประกอบอาชีพในทางสุจริต
2. ต้องซื่อสัตย์ต่อตนเอง จอมครีว มิตรสหาย ต้องจงรักภักดีไม่คิดคด

ทรยศต่อประเทศชาติ

3. ต้องซื่อสัตย์ให้ถูกทางโดยเฉพาะทางที่เป็นประโยชน์และถึงงามเท่านั้น
4. ต้องรักษาคำพูดของตนให้ป่านาเชื่อถือได้

ประเทิน มหาชนธ์ กล่าวถึงคนชื่อว่า กิณทที่ไม่ทลโกง พูดแต่สิ่งที่เป็น
ความจริง ไม่พูดปด ปักบังอำพราง เบียดความผิดก็ยอมรับผิด ไม่ชักพอดให้ร้าย
ผู้อื่น ไม่หลอกลวงตนเอง และผู้อื่น หากตามสัญญา ไม่ทำประโยชน์ใส่ตนด้วยการโกง
หรือหลอกลวงผู้อื่น (ประเทิน มหาชนธ์ 2512 : 72)

คณะนิติท ปรินญาเอก สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (สวนา พรพัฒน์กุล และคนอื่น ๆ 2521 :
ไม่มีเลขหน้า) ได้รวบรวมความหมายของความซื่อสัตย์จากที่ต่าง ๆ กัน และ
สรุปว่า หมายถึงลักษณะพฤติกรรม หรือความรู้สึกดั้งนี้ คือ ปฏิบัติความกฎเกณฑ์
กำหนด ตรงต่อเวลา พูดแต่ความจริง ละอายต่อมา ไม่เอาเปรียบ ไม่ทุจริต
หรือประพฤติมิชอบ มีความรับผิดชอบ ยุติธรรม ไม่หลอกลวง ไม่ทำประโยชน์
ในทางมิชอบ

พฤติกรรมของความเชื่อสัจสุจริตนั้น ทอมป์สัน (Thompson. 1952 : 538 - 571) ว่ามีองค์ประกอบอย่างแยกสองประการ คือ ระบบค่านิยม และ ความต้องการที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรงในขณะนั้น ซึ่ง สุริยงศ์ อัยรักษ์ (สุริยงศ์ อัยรักษ์ 2517 : 20 อ้างอิงมาจาก Mcneecan. 1968) กล่าวเสริมว่าเด็กที่มีค่านิยมของความเชื่อตรงมาก ๆ อาจจะกลายเป็นคนสุจริตได้ เมื่อเกิดความต้องการในสิ่งนั้นอย่างจริงจัง แต่ถ้าเป็นในกรณีที่บุคคลนั้นเกิดความต้องการอย่างแรงกล้า ที่จะกระทำการใดไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม และปีโอกาสโง่งมทั้งที่อยากโง่งม แต่ไม่ยอมโง่งม นั่นคือคนที่มีความรับผิดชอบ (ภิญโญ สาธร 2514 : 217) และเนื่องจากความเชื่อสัจสุจริตเกี่ยวข้องกับจริยธรรมโดยตรง วังxonนำทฤษฎีทางจริยธรรมกล่าวไว้ดังนี้ /

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม ทั้งเพียเจต์ (Piaget.) และ โคลเบอร์ก (Kohlberg.) ต่างก็เห็นว่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางค่านิยมอื่น ๆ ของบุคคล เช่น ค่านิยามกาย สติปัญญา และอารมณ์ ทฤษฎีนี้เสนอว่า การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลเป็นเครื่องแสดงให้เห็นพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคล

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ให้ความสำคัญของอิทธิพลทางสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม นักทฤษฎีส่วนมากยอมรับว่าความเชื่อสัจสุจริตจะถูกปลูกฝังตั้งแต่ในวัยเด็ก แต่สังคมและสถานการณ์ในช่วงชีวิตของบุคคลก็จะมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงทางจริยธรรมของบุคคลได้ (Burton. 1963 : 181) สถาบันทางสังคมมีส่วนในการหล่อหลอมลักษณะของบุคคล จะประกอบด้วยครอบครัว ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ บรรยายกาศภายในครอบครัว ฯลฯ โรงเรียน สื่อมวลชน ระบบการบริหาร การปกครองประเทศ รวมทั้งสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนั้น จะมีส่วนเอื้ออำนวยให้บุคคลเกิดความเชื่อสัจสุจริตได้หรือไม่เช่นกัน หรือจากการเลียนแบบบิดา มารดา ครูอาจารย์ และเพื่อน ๆ ทำให้เกิดเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงซ้ำ ๆ จนกลายเป็นนิสัยประจำตัว เมื่อได้รับการ

เสริมแรงทางบวก คุณลักษณะนิสัยนี้จะก่อตัวเป็นบุคลิกภาพได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ 2520 : 84 - 87)

ทฤษฎีเกี่ยวกับตัวแปรทางสังคม เน้นความสำคัญของตัวแปรทางสังคมต่าง ๆ เช่น เกย์ (Kay) เขาได้ให้ความสำคัญของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมว่าเป็นตัวเพิ่มหรือลดความเร็วของพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลได้ นักสังคมวิทยาพบว่าบุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมต่ำ และมาจากโรงเรียนที่มีความขัดแย้งกับสังคมภายนอก การเก็บของตกได้แล้ว นำไปกินเจ้าของนั้นเป็นความคิดที่ควรสรรเสริญในสังคมของบุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมปานกลาง-สูง แต่ในสังคมของชนวนะต่ำแล้วถือเป็นสิ่งโง่เขลา และไม่ควรทำอย่างยิ่ง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ 2520 : 19) บุคคลที่มีอาชีพเกี่ยวกับการค้าและนักธุรกิจมักมีแนวโน้มที่จะไม่ซื่อสัตย์กว่าอาชีพที่รักษาความยุติธรรม เช่น ผู้พิพากษาหรือนักบวช เป็นต้น

โรงเรียนมีหน้าที่ปลูกฝังคุณธรรมให้แก่เด็ก โดยจัดหลักสูตรและกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนและสังคมเห็นว่าการให้เด็กได้เรียน เช่น ให้ความรู้ทางศีลธรรม วัฒนธรรม กติกา ตลอดจนกิจกรรมที่ฝึกความมีน้ำใจต่าง ๆ เช่น ให้ความซื่อสัตย์ อ่อนน้อม รับผิดชอบ รู้จักการละอาย เป็นต้น (Thompson and others. 1959 : 349) และจริยศึกษาที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าสามารถฝึกอบรมคนให้มีคุณธรรมเป็นที่ยอมรับ ผู้เผยแพร่ประโยชน์ส่วนตน ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความซื่อสัตย์ โดยไม่ยอมอดทนความเหนื่อยยาก เพื่อนำส่วนรวมไปสู่ความสุข ความเจริญ ดังนั้นในการฝึกอบรมจึงสอนเพื่อปลูกฝังส่งเสริมจริยธรรมของบุคคล จึงต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ กัน และควรเริ่มต้นตั้งแต่อายุน้อย ๆ แล้วค่อย ๆ เพิ่มขึ้นตามวุฒิภาวะ (นางฉวีพร สุมาวงศ์ 2515 : 98) ระยะเวลาที่เหมาะสมสำหรับการวิจัยศึกษาได้อย่างสะดวก และเบาใจนั้น คือเด็กที่อยู่ในระยะ 9 - 10 ขวบ (สาย ภาณุรัตน์ 2506 : 21) ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ 2520 : 7) สรุปผลจากการศึกษา

จริยธรรมของเขาวงกตไทยไว้ว่า ลักษณะการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมนั้น ควรปลูกฝัง
ก่อนที่บุคคลจะมีอายุ 10 ปี ได้ให้เหตุผลไว้ว่า เพราะเมื่อเริ่มวัยรุ่นแล้วลักษณะ
จริยธรรมจะคงที่

วิชาศีลธรรมที่กล่าวไว้ในหลักสูตร เป็นวิชานานาธรรม ไม่มีรูปร่างที่จะ
แสดงให้นักเรียนเห็น บ่มเบื้ให้ห้ก้าจมองครูสอนมากที่สุด จึงจำเป็นที่ครูผู้สอน
ต้องฝึกนำมาให้รู้เป็นเ้าสเบจจะสอนใดก็ ละออด การุณยวณิธ (ละออด การุณยวณิธ
2510 : 102) ให้ความเห็นว้าเ้าอวรสอนจริยศีกษาโดยการอ่านหนังสือ ตารางสอน
ศีลธรรม อธิบายความหมายของชอความ แล้วกำหนดให้ท่องไว้สอบเอาคะแนน ๆ
ที่เ้าอวรเป็นคะแนนความประพฤติ ของครูทุกคนผู้สอนนักเรียนคนนั้น หรือกลุ่มนั้นให้
คะแนนร่วมกัน โดยพิจารณาความประพฤติเป็นรายบุคคล ทั้งในและนอกห้องเรียน
ถือการปฏิบัติตนตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนเป็นเกณฑ์พิจารณา ส่วนการสอบ
ขอเขียนนั้น ควรเป็นคะแนนส่วนน้อย ซึ่งเ้าจากการตอบข้อสอบอัตนัย ตอบคำถาม
วิธีที่นักเรียนจะนำศีล และธรรมที่เรียนไปแล้ว ประยุกต์ไว้ในชีวิตประจำวัน และ
วัดความเข้าใจและทัศนคติให้มากกว่าความจา

ท่านพุทธทาสภิกขุ (พุทธทาสภิกขุ 2505 : 355 - 356) ให้ข้อเสนอแนะ
ไว้ว่าการเผยแพร่จริยธรรมนั้นต้องใช้อุบาย 3 ประการคือ สอนให้เกิดความรู้
ความถัก ความเข้าใจ ต้องปฏิบัติให้เ้าเกิดความเชื่อถือเลื่อมใส และต้องมีความ
สุขให้เ้าเกิดความไว้วางใจ อยากจะทำตาม จนอยู่ไปเ้าเ้าหำกัไม่พั้ง แต่
โกลเบอร์ก (Kohlberg.) เขากลับเห็นว้าวิธีการส่งเสริมการใช้เหตุผลเชิง
จริยธรรม โดยการฝึกหัดเขาวงกตให้มีคุณธรรมต่าง ๆ เช่น ความซื่อสัตย์ ๆ
ความการบอกกล่าว การฝึกกระทำและการให้เลียนแบบซึ่งมีมาตั้งแต่โบราณจนถึง
ทุกวันนี้ั้น ไม่ทำให้เ้าเกิดผลเ้าอย่างใด โดยเฉพาะผลในรูปของนิสัย และพฤติกรรม
ในสถานการณ์อิสระ เขากล่าวว้า ควรเป็นกาเน้นความถักสร้างสรรค์แทน เพราะ
มีเหตุผลว้าการฝึกคุณธรรมต่าง ๆ นั้น ไม่เกิดผล เนื่องว้าคุณธรรมเหล่านั้นเป็น
สิ่งที่เราจะใช้ในการชมเชย หรือกล่าวโทษผู้อื่น แต่เราจะไม่ใช้กับตนเอง เรายอม

กระทำในสิ่งที่เราคิดว่าถูกต้องเหมาะสมเสมอ แม้ว่าผู้อื่นจะเห็นเป็นตรงกันข้ามก็ตาม

งานวิจัยในต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2517 : 354 - 255 อ้างอิงมาจาก Mischel. 1916) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน โดยวัดระดับพลังจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หลังจากที่ได้เลือกให้ฟัง แยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ แล้วให้เล่นเกมสปีดเป้า โดยจุดแต้มกันเอง เป็นการสร้างสถานการณ์เชิงเพิกเฉยจึงวางไว้ หมายความว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แต่ไม่อดใจรอคอยจะโง่งมากและเริ่มโง่งก่อน

มิลเลอร์ (Miller. 1961 : 386) กล่าวถึงการค้นพบของ ราชแมน (Rathman) เกี่ยวกับคุณธรรม แบ่งตามระดับความเป็นอยู่ของผู้ปกครอง ซึ่งให้เห็นว่า เด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในสังคมที่แตกต่างกันมีคุณธรรมในด้านต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน กล้ายกับ สุพัตร์ คุณวัฒน์ (สุพัตร์ คุณวัฒน์ 2515 : 265 อ้างอิงมาจาก Bardin.) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตในเด็กทั่ว ๆ ไปว่า เด็กที่มีค่านิยมอาชีพที่ถือว่าป็นมาตรฐานทางสังคมสูง เช่น แพทย์ วิศวกร หรือผู้อำนวยการ จะโง่งน้อยกว่าเด็กที่มีค่านิยมอาชีพกรรมกรอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้มาตรฐานทางเศรษฐกิจของครอบครัวก็เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ของเด็ก ๆ ที่ครอบครัวมีรายได้น้อยจะโง่งมากกว่าเด็กที่ครอบครัวมีรายได้มากอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ ทอมป์สัน (Thompson. 1952 : 515 citing Hartshorne & May. 1928) ที่สรุปผลจากการศึกษาของเขาว่า เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะโง่งน้อยกว่าเด็กที่พ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฮาร์ทเชอร์น และ เมย์ (Hartshorne & May) สรุปว่าคะแนนจากการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะโง่งน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เด็กฉลาดจะซื่อสัตย์กว่าเด็กโง่ โดเฮอร์ตี้ (Dougherty. 1966 : 110)

ได้ศึกษาค่านิยมของเด็กวัยรุ่นของโรงเรียนต่าง ๆ ในบรู๊คมิสซูรี เกี่ยวกับความเป็นมิตร ซื่อสัตย์ รักดี ศีลธรรม ความรับผิดชอบจากเด็กในเกรด 8 และ 12 จำนวน 1,320 คน เขาพบว่าค่านิยมนี้สูงมากในเด็กที่ประสบความสำเร็จทางการเรียนสูง บาร์แดง (Bardin) พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีแนวโน้มจะประพฤติไม่ไถ่กว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่เขาได้ให้เหตุผลว่า การทุจริตนั้นไม่ขึ้นกับว่าเด็กคนนั้นจะเรียนเก่งหรือไม่ แต่จะเกี่ยวกับความกดดันที่เด็กได้รับจากผู้ใหญ่มากกว่า เช่น ผู้ปกครองถึงความหวังไว้อย่างเกินไปหรือบังคับระเบียบวินัยมากเกินไป จะโกงที่สุด เมื่อพิจารณาจาก I.Q. ของเด็กแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มที่ I.Q. ตั้งแต่ 110 - 120 โกง 57 %, 100 - 110 โกง 55 %, 61 - 69 โกง 50 %, 121 - 164 โกง 40 % ถ้าพิจารณาที่ตัวเด็กเองแล้ว เด็กที่ชอบการแสดงออก เช่น เล่นกีฬา, สังกะสี โกง 35 % เด็กพวกที่เก็บตัว โกง 31 % นอกจากนี้ สุริยงต์ อัยรักษ์ (สุริยงต์ อัยรักษ์ 2517 : 23 อ้างอิงมาจาก Norris.) ได้ศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในมหาวิทยาลัยพบว่า การตรงต่อเวลา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเพศชายและหญิงมีค่าสหสัมพันธ์เป็น .69 และ .77 ความสำคัญ แสดงว่าคุณค่าที่ตรงต่อเวลานั้น มักประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

ผลการศึกษาที่สนับสนุนว่า ลักษณะของสถานการณ์จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การโกงมากกว่าลักษณะทางจริยธรรมของบุคคลนั้น ทอมป์สัน (Thompson. 1952 : 108 citing Slight.) เขาได้ศึกษาเด็กที่มีความซื่อสัตย์จริงใจ 70 คน และไม่ซื่อสัตย์ 70 คน โดยใช้ชุดแบบทดสอบ (Battery of tests) และการประเมิน (rating) ของครูโดยทดสอบเด็กทั้ง 2 กลุ่ม ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น วางลูกกวาดไว้ในห้อง เมื่ออยู่ทดสอบนำเด็กเข้ามาในห้องแล้วบอกเด็กว่าจะออกไปดูระลอกห้องเดี๋ยวจะกลับมา และพอลับเข้ามาแล้วจะถามเด็กว่า "เธอเอาลูกกวาดไปหรือเปล่า" ถ้าเด็กตอบว่า "ไม่" เขาก็จะให้ลูกกวาดเป็นรางวัล ถึงแม้ว่าทราบว่าเป็นการโกหกก็ตาม จากผลการทดลองพบว่า เด็กซื่อสัตย์

ก็จะตอบว่า "ไม่" เช่นกัน เพื่อให้ได้รางวัลเพิ่มขึ้นอีกหลายคน

เมื่อศึกษาความซื่อสัตย์ โดยให้สภาพท้องถิ่นเป็นตัวแปร โคเฮอร์ต (Dougner, 1966 : 110) พบว่าเด็กนอกเมืองมีค่านิยมในเรื่องของความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กในเมือง

สำหรับความซื่อสัตย์กับตัวแปรทางเพศนั้น โจนส์ (Jones, 1954 : 731 - 8, 2) กล่าวว่าสังคมบีบให้เด็กหญิงมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชาย ดังนั้นการฝึกอบรมแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน และเนื่องจากการยอมรับหรือปฏิเสธจากสังคมมีความหมายกับเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย เด็กหญิงจึงพูดเท็จในสถานการณ์ทางสังคมมากกว่าเด็กชาย และมีแนวโน้มอีกว่า เด็กหญิงจะพูดเท็จเพื่อให้เป็นที่ชื่นชอบของคนอื่นมากกว่าเด็กชาย แต่ในสถานการณ์อื่น ๆ เด็กชายจะพูดเท็จและไม่ซื่อสัตย์มากกว่าเด็กหญิง แต่จากการรวบรวมการวิจัยต่าง ๆ ที่เปรียบเทียบระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชายนั้น ส่วนมากจะพบความแตกต่าง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทึก 2520 : 17 อ้างอิงมาจาก Wright, 1971 : 57, 154)

ในการวิจัยเชิงจริยธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอายุนั้น มักไม่พบว่า คนที่มีอายุแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการโกง ซื่อสัตย์ต่างกัน แต่ ทอมป์สัน (Thompson, 1952 : 515 citing Dartshorne & May.) พบว่าคนที่มียายุมาก จะโกงมากกว่าคนอายุน้อย ถึงแม้ว่าจะให้ค่านิยมของความซื่อสัตย์สุจริตเหมือนกัน

งานวิจัยในประเทศไทย ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทึก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทึก 2520 : 5 - 9) ได้ศึกษาเป็นโครงการวิจัยจริยธรรมของเยาวชนไทย กับกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ ที่มีอายุตั้งแต่ 11 - 25 ปี จำนวนประมาณ 1,400 คน โดยศึกษาทั้งภาคสนาม และในห้องปฏิบัติการ เพื่อศึกษาบ่อเกิดและพัฒนาการทางจริยธรรมของเยาวชนไทยประเภทต่าง ๆ รวมทั้งสาเหตุและผลของพฤติกรรม ซึ่งแสดงถึงความซื่อสัตย์ มุ่งพิจารณา

ที่ลักษณะของสถานการณ์ร้ายๆ และลักษณะทางจริยธรรมต่าง ๆ ที่จะส่งผลร่วมกันต่อพฤติกรรมโกงของบุคคล พบผลที่พอสรุปได้ว่า ผู้ที่มาจากครอบครัวฐานะยากจนจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมต่ำกว่ากลุ่มอื่นในช่วงวัยรุ่นตอนต้น แต่จะก้าวทันเมื่อถึงวัยรุ่นตอนปลาย หรือเมื่อเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษา การอบรมเลี้ยงดูมีส่วนเกี่ยวข้องกับจริยธรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก สำหรับสถานการณ์ เช่น การคดโกงวัด และการมีเรือไม่มีตัวแบบที่กระทำกรรมนั้น มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมากกว่าลักษณะทางจริยธรรมในตัวของเขาเองเป็นอย่างมาก คือในสภาวะที่คดโกงวัดทันที และไม่มีตัวแบบวัยรุ่นจำนวนเกินครึ่งที่โกงกะแนน ส่วนผู้ที่มีจริยธรรมต่ำ ไม่สู้จะยอมรับอิทธิพลของตัวแบบมากนัก ตัวแบบประเภทละอายใจตนเอง ทำให้วัยรุ่นมีความซื่อสัตย์ตามอย่างตนได้มากกว่า ส่วนตัวแบบประเภทอับอายผู้อื่น บางครั้งก็ไร้ประสิทธิภาพในการชักจูงโดยสิ้นเชิง

สุเชษฐ์ มาเฮอร์ม (สุเชษฐ์ มาเฮอร์ม 2519 : 56) ศึกษานักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 ที่อายุระหว่าง 12 - 17 ปี ของโรงเรียนปทุมคงคา และโรงเรียนวิทกัญญาทอง 300 คน ผลจากการศึกษามีความโน้มเอียงว่าบุคคลที่มีระดับจริยธรรมต่ำ จะมีพฤติกรรมโกงมากกว่าบุคคลที่มีระดับจริยธรรมสูง บุคคลที่มีความวิตกกังวลต่ำ จะโกงน้อยกว่าผู้ที่วิตกกังวลสูง เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองลักษณะก็พบว่าผู้ที่จริยธรรมสูง วิตกกังวลต่ำ จะโกงน้อยกว่าผู้ที่จริยธรรมสูง วิตกกังวลสูง ส่วนผู้ที่จริยธรรมต่ำ แต่วิตกกังวลสูงจะโกงมากที่สุด สรุปได้ว่า ลักษณะของบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมโกง โดยความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับการโกงอย่างชัดเจน

สุริยงค์ อัยรักษ์ (สุริยงค์ อัยรักษ์ 2517 : 78) ศึกษาความซื่อตรงต่อหน้าที่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสตูล ยะลา นราธิวาส และในกรุงเทพฯ เป็นนักเรียนไทยพุทธ 120 คน และไทยอิสลาม 120 คน ไม่พบว่าทั้งสองกลุ่มนี้จะแตกต่างกันในด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศแล้ว หญิงมีความซื่อตรงต่อหน้าที่มากกว่าชาย

การศึกษาเกี่ยวกับคุณธรรมแห่งพลเมืองคีนัน อรพินท์ นากประคิมรุ (อรพินท์ นากประคิมรุ 2518 : 40) ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในจังหวัด ยะลา 295 คน พบว่าคุณธรรมแห่งพลเมืองคีนัน มีความสัมพันธ์กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ และผลสัมฤทธิ์ทางเรียนโดยทั่วไป กับคุณธรรมแห่งพลเมืองคีนันไม่พบความสัมพันธ์กัน เมื่อพิจารณาคุณธรรมแห่งพลเมืองคีนันโดยจำแนกเป็นคุณธรรมย่อย ๆ พบว่าคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพศและอาชีพของผู้ปกครองที่ต่างกันไม่ทำให้คุณธรรมแห่งพลเมืองคีนันแตกต่างกัน

จากผลของการค้นคว้าทั้งนี้ นำเสนอมาแล้วนั้น เป็นแนวทางในการตั้งสมมุติฐานข้อต่าง ๆ ใกล้เคียงนี้

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ
 - 1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์
 - 1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์
 - 1.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปร
 - 2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.1.1 กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าในต่างจังหวัด
 - 2.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ
 - 2.1.3 กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

2.1.4 กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกันจะมีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

2.1.5 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีแรง
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

2.1.6 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน
จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2.1 กลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัด จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
สูงกว่าในกรุงเทพ ฯ

2.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

2.2.3 กลุ่มตัวอย่างเพศชาย จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ต่ำกว่าเพศหญิง

2.2.4 กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกันจะมีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

2.2.5 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีแรง
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

2.2.6 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน
จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

2.3 ความซื่อสัตย์

2.3.1 กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพ ฯ จะมีความซื่อสัตย์
ต่ำกว่าในต่างจังหวัด

2.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมี
ความซื่อสัตย์ต่ำกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ

2.3.3 กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงจะมีความซื่อสัตย์
ไม่แตกต่างกัน

- 2.3.4 กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกันจะมีความซื่อสัตย์
ไม่แตกต่างกัน
- 2.3.5 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีความ
ซื่อสัตย์แตกต่างกัน
- 2.3.6 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันจะมีความ
ซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 3

~~วิธีดำเนินการวิจัย~~

ชั้นตอน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นเด็กนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล
ศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2) และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพ-
มหานคร และต่างจังหวัด จำนวน 886 คน

① การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มเลือกโรงเรียนแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1. กรุงเทพมหานคร สุ่มอำเภอ ด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) 1 อำเภอ ได้อำเภอพระนคร นำรายชื่อโรงเรียนรัฐบาลแบบสหศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและประถมศึกษาตอนปลาย มาทำการสุ่มอย่างง่าย ระดับละ 1 โรงเรียน สุ่มห้องเรียนอย่างง่ายในแต่ละชั้น

2. ต่างจังหวัด สุ่มจังหวัดตามภาคภูมิศาสตร์ ด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย ภาคละ 1 จังหวัด แบ่งเป็น 5 ภาค คือภาคเหนือ ไคแก จังหวัดตาก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดเลย ภาคกลาง จังหวัดสมุทรปราการ ภาคตะวันออก จังหวัดจันทบุรี และภาคใต้ จังหวัดสงขลา เมื่อไคจังหวัดที่เป็นตัวแทนแต่ละภาคแล้ว สุ่มอำเภอที่มีโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดละ 1 อำเภอ สุ่มโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และชั้นประถมศึกษาตอนปลายในอำเภอนั้น ระดับละ 1 โรงเรียน สุ่มห้องเรียนในระดับชั้น ประถมปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2) และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นละ 1 ห้องเรียน

สำหรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้ ปรากฏในตารางที่ 1 และ 2

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภาค จังหวัด อำเภอ และเพศ

ภาค	จังหวัด	อำเภอ	จำนวน		รวม
			ชาย	หญิง	
	กรุงเทพมหานคร	พระนคร	47	100	147
ใต้ เหนือ กลาง ตะวันออก ตะวันออกเฉียงเหนือ	สงขลา	สติงพระ	74	83	157
	ตาก	เมือง	78	74	152
	สมุทรปราการ	พระประแดง	66	72	138
	จันทบุรี	ขลุง	79	71	150
	เลย	วังสะพุง	68	74	142
	รวม		412	474	886

ตาราง 2 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทตัวแปร

ตัวแปร	การจำแนกประเภทตัวแปร	จำนวน	รวม
ถิ่นที่อยู่	กรุงเทพมหานคร	147	886
	ต่างจังหวัด	739	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ระดับสูง	440	886
	ระดับต่ำ	446	
ระดับชั้นเรียน	ประถมศึกษาปีที่ 5	294	886
	มัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2)	290	
	มัธยมศึกษาปีที่ 4	302	
อาชีพผู้ปกครอง	รับราชการ	153	886
	ค้าขายหรือธุรกิจ	200	
	เกษตรกรรวม	344	
	รับจ้างและอื่น ๆ	189	
การศึกษาผู้ปกครอง	ระดับต่ำ (ต่ำกว่า ป.4)	448	886
	ระดับปานกลาง (ป.4 - ม.ศ.3)	292	
	ระดับสูง (สูงกว่า ม.ศ.3)	146	
เพศ	ชาย	412	886
	หญิง	474	

ใช้เครื่องมือวัดเชิงคุณภาพ/วัดเชิงปริมาณ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

โดย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ประกอบด้วยแบบทดสอบ 1 ฉบับ และแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง 2 ฉบับ

* 1. (แบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์) ใช้แบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ของ สวาท พรพัฒน์กุล และคนอื่นๆ ที่สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2541 ลักษณะของแบบทดสอบ เป็น ข้อความที่สมมุติเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้น ในตอนท้ายข้อความจะมีคำตอบให้เลือกเป็น 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ถ้าท่านเป็นบุคคลในเหตุการณ์นั้น ๆ ท่านมีความนึกคิดหรือปฏิบัติอย่างไร

กรณีที่ 2 คนอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่ตัวท่าน จะนึกคิดหรือปฏิบัติเช่นไร

คำตอบทั้ง 2 กรณี อาจจะเป็นข้อเดียวกันก็ได้ และในแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือก 2 ทาง คือ ก. และ ข. แสดงความคิดเห็นโดยทาเครื่องหมายกากะบาท (X) ทับหัวข้อที่ต้องการทั้ง 2 กรณี

ตัวอย่าง

๐) ในห้างวางที่แกจะมีสีแดงคล้ายพริก และกินได้ ถ้าต้องการหารายได้โดยการตำพริกปั่นบรรจุขวดขาย ในกรณีนี้จะตัดสินใจปฏิบัติเช่นไร

- ก. ผสมใบพริกกับพริก แล้วขายลูกส่ง
- ข. ใช้พริกล้วน ๆ และจำเป็นต้องขายแพงกว่า

กรณีที่ 1 ท่านเอง		กรณีที่ 2 คนอื่น	
ก	ข	ก	ข

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน ตอบข้อสัถย์ให้ 1 คะแนน ไม่ข้อสัถย์ให้ 0 คะแนน ในการพิจารณาคำตอบของนักเรียน เพื่อวัดความซื่อสัตย์ได้มีการพิจารณาจาก คำตอบ ทั้งสองกรณี พิสัย (Range) ของกรณีที่ 1 และกรณีที่ 2 อยู่ในระหว่าง 15 คะแนน ซึ่งเกณฑ์ดังกล่าวได้นำมาจากการกระจายทางสถิติ ควอไทล์ ($\frac{1+9}{2}$) ทั้งนี้เพื่อตัดคำตอบที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุด ซึ่งถือว่าส่วนใหญ่ไม่เป็นคะแนนที่แท้จริง ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ มีค่าเท่ากับ .8773 กาดังกล่าว มาได้โดยใช้วิธีการหาแบบของ Kuder - Richardson 21

* 2. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้น ดังนี้

- 2.1/ ศึกษาทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 2.2/ วิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ที่ใฝ่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากทฤษฎี และเอกสารดังกล่าว เพื่อหาลักษณะเฉพาะ (Defining attribute)
- 2.3/ ศึกษาตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จาก ประสาท พันธวัฏ (ประสาท พันธวัฏ 2516) ,สมคิด บุญเรือง (สมคิด บุญเรือง 2516) เฮอร์แมนส์ (Hermans. 1970) และมิวเคอร์จี (Mukherjee. 1965)
- 2.4/ สร้างแบบสอบถามโดยอาศัยความรู้จากข้างต้นจำนวน 54 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิด 5 ตัวเลือก ข้อความในแบบสอบถามจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรู้สึก ความคิดเห็นรวมถึงลักษณะนิสัยที่ผู้ตอบมัก ประพฤติ ปฏิบัติ

✓ การดำเนินการสอบและการตอบแบบสอบถาม ในแบบสอบถาม จะมีคำชี้แจงไว้ให้ผู้ตอบปฏิบัติตาม ซึ่งจะมีช่องให้เลือกตอบ 5 ช่องในแต่ละเรื่องจะมีข้อความต่าง ๆ เรียงลำดับจาก "จริงที่สุด" ไปจนถึง "ไม่จริงเลย" ผู้ตอบจะต้องอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นเป็นจริงกับตนเองเพียงใด

ตัวอย่าง	จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง ครึ่งเดียว	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
๐) ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับบทเรียน					
ยาก ๆ					
๐๐) เมื่อนึกหวังข้าพเจ้าจะนึกถึง					
โชคชะตาก่อนอื่น.					

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน มี 2 กรณี

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายทางบวก (Positive) กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ถ้าคำตอบของ	จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	จริงมาก	ให้	4	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	จริงครึ่งเดียว	ให้	3	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายทางลบ (Negative) จะให้คะแนน

กลับกันคือ

ถ้าคำตอบของ	จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	จริงมาก	ให้	2	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	จริงครึ่งเดียว	ให้	3	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
ถ้าคำตอบของ	ไม่จริงเลย	ให้	5	คะแนน

การทดลองใช้และวิเคราะห์รายข้อ นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจำนวน 54 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, มัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2) และชั้น ป.กศ.สูงปีที่ 2 ในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 117 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ดังกล่าว จากนั้นนำมาวิเคราะห์โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือเอา 25 % ของกลุ่มที่โกคะแนนสูงเป็นกลุ่มสูง และ 25 % ของกลุ่มที่โกคะแนนต่ำเป็นกลุ่มต่ำ นอกนั้นไม่นำมาใช้ แล้วนำมาวิเคราะห์รายข้อ โดยหาว่าในแต่ละข้อ กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้คะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนเป็นเท่าไร แล้วใช้ t - test (วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 141) ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของ 2 กลุ่มนี้ เพื่อคัดเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ซึ่งในที่นี้เลือกข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.77 ขึ้นไป ได้แบบทดสอบฉบับนี้ทั้งหมด 30 ข้อ (ดูภาคผนวก)

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม หลังจากได้เลือกข้อสอบตามเกณฑ์ดังกล่าว แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเฉพาะข้อที่ต้องการอีกครั้งหนึ่ง ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน (วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 152) ได้ค่าความเชื่อมั่นจากสูตรนี้เท่ากับ .9619 ซึ่งแสดงว่าแบบสอบถามวัดแรงจูงใจได้สัมฤทธิ์ ฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่นในระดับสูง สามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไปได้

* 3. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สร้างขึ้นโดยดำเนินการตามลำดับขั้นเช่นเดียวกับ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นจำนวน 56 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถาม การดำเนินการสอบ วิธีการตอบและเกณฑ์การให้คะแนนก็มีลักษณะเช่นเดียวกับแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การทดลองใช้และวิเคราะห์รายข้อ นำแบบสอบถามทั้ง 56 ข้อ ไปทดสอบกับเด็กนักเรียน 117 คน แล้ววิเคราะห์รายข้อด้วย t - test เช่นเดียวกับแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เลือกเอาเฉพาะข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 2.86 ขึ้นไปไว้จำนวน 30 ข้อ

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เมื่อเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ตามเกณฑ์ไว้ 30 ข้อ แล้วนำมาคำนวณหาความเชื่อมั่น ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9345 แสดงว่าแบบสอบถามวัดแรงจูงใจได้สัมพันธ์กับนี้มีค่าความเชื่อมั่นในระดับสูงพอสามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไปได้

③ การเก็บรวบรวมข้อมูล

ทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบความซื่อสัตย์ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจได้สัมพันธ์ และแบบสอบถามแรงจูงใจได้สัมพันธ์ตามลำดับ และได้ดำเนินการทดสอบเป็นกลุ่ม (Group test)

④ ลำดับขั้นของการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่
 - คะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
 - ความแปรปรวน (Variance)
2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจได้สัมพันธ์ แรงจูงใจได้สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจได้สัมพันธ์ กับตัวแปรด้านต่าง ๆ ตามสมมุติฐาน
4. เปรียบเทียบแรงจูงใจได้สัมพันธ์ กับตัวแปรด้านต่าง ๆ ตามสมมุติฐาน
5. เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ กับตัวแปรด้านต่าง ๆ ตามสมมุติฐาน

⑤ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้สูตร

$$r = \frac{n \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2][n \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

(วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 31)

เมื่อ r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

Σxy แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน กับคะแนน

$\Sigma x, \Sigma y$ แทน ผลรวมของคะแนน x และคะแนน y ทั้งหมดตามลำดับ

$\Sigma x^2, \Sigma y^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

2. ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้

$$t = \frac{X_1 - X_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}} \quad (\text{วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 141})$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่พิจารณาใน t -distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง และต่ำตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูง และต่ำตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มสูง และต่ำตามลำดับ

3. หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิเคราะห์ความแปรปรวน (วิเชียร

เกตุสิงห์ 2521 : 152) ใช้สูตร

$$r_{tt} = 1 - \frac{MS_{\text{error}}}{MS_{\text{item}}}$$

เมื่อ r_{tt} = ค่าความเชื่อมั่น

MS_{error} = ค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อน

MS_{item} = ค่าเฉลี่ยกำลังสองของแบบสอบถามแต่ละข้อ

4. การหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร 2 ชนิด ใช้สูตร
- $$t = \frac{x_1 - x_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)S_1^2 + (n_2-1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$
- (วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 46)

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่พิจารณาใน t - distribution

x_1, x_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

5. การหาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร มากกว่า

2 ตัวขึ้นไป ใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance)

(Linguist. 1956 : 55 - 56)

$$F' = \frac{MS_{\text{between}}}{MS_{\text{within}}} \quad \text{or} \quad F = \frac{MS_{\text{between}}}{MS_{\text{error}}}$$

เมื่อ F แทน ค่าสถิติที่พิจารณาใน one way ANOVA

MS_{between} แทน Mean Square ของตัวแปรในระหว่างกลุ่ม

MS_{within} แทน Mean Square ของตัวแปรภายในกลุ่ม

MS_{error} แทน Mean Square ของความคลาดเคลื่อน

เมื่อพบว่า ตัวแปรที่ทดสอบด้วย F - test มีนัยสำคัญทางสถิติใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วย Newman - Keuls Statistic (วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 80)

ผลการก่นกว่า

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้เสนอเป็นตอน ๆ ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1.1 - 1.3

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างตามสมมติฐานข้อ 2.1.1 - 2.1.6

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างตามสมมติฐานข้อ 2.2.1 - 2.2.6

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างตามสมมติฐานข้อ 2.3.1 - 2.3.6

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย จึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$S.D.$	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน
F	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน
SS	แทน	ผลบวกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง

df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

q แทน Studentized Range Statistic

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

กั แทน ตัวกลางสารโมเลกุล ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม

* แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

- 1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความซื่อสัตย์
- 1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความซื่อสัตย์
- 1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า

- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความซื่อสัตย์

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	r
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความซื่อสัตย์	.2839*
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.2137*
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.5537*

$r_{.05} (df = 884) = .1946$ * มีนัยสำคัญที่ .05

จากตาราง 3 แสดงว่า

แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1.1

แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1.2

แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1.3

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์กับตัวแปรด้านต่าง ๆ

2.1 เปรียบเทียบแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ มีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าในต่างจังหวัด

ตาราง 4 ค่าสถิติที่คำนวณ และการเปรียบเทียบคะแนนแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	N	แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
กรุงเทพมหานคร	147	108.639	11.7187	.2604
ต่างจังหวัด	739	108.363	12.0161	

$$t_{.05} (df = 884) = 1.645$$

จากตาราง 4 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2.1.1

2.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ตาราง 5 ค่าสถิติพื้นฐานและเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
กลุ่มสูง	440	110.4409	11.8885	5.2799 *
กลุ่มต่ำ	446	106.1256	12.4360	

$$t_{.05} (df = 384) = 1.645 \quad * \text{ มีนัยสำคัญที่ } .05$$

จากตาราง 5 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.1.2

2.3 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 6 ค่าสถิติพื้นฐานและเปรียบเทียบคะแนนแรงงูใจใจไม่ล้มฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามเพศ

เพศ	N	แรงงูใจใจไม่ล้มฤทธิ์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
ชาย	412	107.502	12.4522	2.0944 *
หญิง	474	109.196	11.4724	

$$t_{.05} (df = 884) = 1.96$$

* มีนัยสำคัญที่ .05

จากตาราง 6 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิงมีแรงงูใจใจไม่ล้มฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2.1.3

2.4 เปรียบเทียบแรงงูใจใจไม่ล้มฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน

ตาราง 7 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงงูใจใจไม่ล้มฤทธิ์ จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	N	แรงงูใจใจไม่ล้มฤทธิ์	
		$\bar{X}$	S.D.
ประถมปีที่ 5	294	105.68	12.02
มัธยมศึกษาปีที่ 2	290	108.46	11.84
มัธยมศึกษาปีที่ 4	302	111.02	11.45

จากตาราง 7 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า
กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกันจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม
ตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	4248.7920	2124.3906	15.3296*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	883	122367.5027	138.5813	

$$F_{.05} (2, 883) = 2.99$$

* มีนัยสำคัญที่ .05

จากตาราง 8 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกัน มีแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สนับสนุนกับสมมติฐานข้อ 2.1.4

เพื่อดูว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่ต่างกันคู่ใด มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
แตกต่างกันจึงนำไปทดสอบด้วย Newman-Keuls Statistic ปรากฏผลเปรียบเทียบ
เทียบในตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงงูใจไม่สัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
ที่ต่างระดับชั้นเรียนกันเป็นรายคู่

ระดับชั้นเรียน	$\bar{x}$	ป.5	ม.2	ม.ศ.4
		105.68	108.46	111.02
ป.5	105.68	-	2.78 [*]	5.34 [*]
ม.2	108.46		-	2.56 [*]
ม.ศ. 4	111.02			-

$r = 2$

$r = 3$

$$q_{.05}(r, 883) = 2.7720 \quad 3.3140$$

$$q_{.05} \sqrt{hS_w/n}(r, 883) = 2.1793 \quad 2.6054$$

จากตาราง 9 แสดงว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีแรงงูใจไม่สัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 2. กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแรงงูใจไม่สัมพันธ์สูงกว่าชั้นประถมปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2.5 เปรียบเทียบแรงงูใจไม่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

ตาราง 10 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมฤทธิ์จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง	N	แรงงูใจไฝ่สัมฤทธิ์	
		$\bar{X}$	S.D.
รับราชการ	153	109.65	11.65
ค้าขายหรือธุรกิจ	200	108.09	12.68
เกษตรกรรม	344	108.58	11.80
รับจ้างและอื่น ๆ	189	107.42	11.71

จากตาราง 10 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีแรงงูใจไฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	3	453.5400	151.1800	1.0569
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	882	126162.5547	143.0414	

$$F_{.05} (3, 882) = 2.60$$

จากตาราง 11 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2.1.5

2.6 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน

ตาราง 12 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ระดับการศึกษาผู้ปกครอง	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	
		$\bar{X}$	S.D.
ระดับต่ำ	448	107.45	11.81
ปานกลาง	292	109.00	12.26
ระดับสูง	146	110.18	11.60

จากตาราง 12 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	970.9098	485.4545	3.4116 *
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	883	125645.1858	142.2935	

$$F_{.05} (2, 883) = 2.99 \quad * \text{ มีนัยสำคัญที่ } .05$$

จากตาราง 13 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.1.6

เพื่อดูว่าระดับการศึกษาของผู้ปกครองผู้ใด ที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน จึงนำไปทดสอบด้วย Newman-Keuls Statistic

ตาราง 14 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาผู้ปกครอง	X	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
		107.45	109.00	110.18
ต่ำ	107.45	-	1.55	2.73 [*]
ปานกลาง	109.00		-	1.18
สูง	110.18			-

$$r = 2 \qquad r = 3$$

$$q_{.05} (r, 883) = 2.772 \quad 3.314$$

$$q_{.05} \sqrt{MS_w/n} (r, 883) = 2.1793 \quad 2.6054$$

จากตาราง 14 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษานานกลาง

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษานานกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำ

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์กับตัวแปรด้านต่าง ๆ

3.1 เปรียบเทียบแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัดมีแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่าใน กรุงเทพฯ ฯ

ตาราง 15 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์จำแนกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	N	แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
กรุงเทพมหานคร	147	112.578	12.8303	.2850
ต่างจังหวัด	739	112.245	13.5252	

$$t_{.05} (df = 884) = 1.645$$

จากตาราง 15 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน มีแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ ไม่แตกต่างกัน ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.2.1

3.2 เปรียบเทียบแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะมีแรงงูใจใฝ่สัมพันธ์แตกต่างกัน

ตาราง 16 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	แรงงูใจไฝ่สัมพันธ์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
กลุ่มสูง	440	114.6064	12.5645	5.1694*
กลุ่มต่ำ	446	110.0291	13.8142	

$$t_{.05} (df = 884) = 1.96 \quad * \text{ มีนัยสำคัญที่ } .05$$

จากตาราง 16 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.2.2

3.3 เปรียบเทียบแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ต่ำกว่าเพศหญิง

ตาราง 17 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ จำแนกตามเพศ

เพศ	N	แรงงูใจไฝ่สัมพันธ์		t
		X	S.D.	
ชาย	412	111.231	14.1968	2.2010 *
หญิง	474	113.230	12.6200	

$$t_{.05} (df = 884) = 1.645 \quad * \text{ มีนัยสำคัญที่ } .05$$

จากตาราง 17 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายมีแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ต่ำกว่า
เพศหญิง สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.2.3

3.4 เปรียบเทียบแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน

ตาราง 18 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	N	แรงงูใจไฝ่สัมพันธ์	
		$\bar{X}$	S.D.
ประถมปีที่ 5	294	108.07	13.39
มัธยมศึกษาปีที่ 2	290	112.42	13.45
มัธยมศึกษาปีที่ 4	302	116.29	12.11

จากตาราง 18 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า
กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกัน จะมีแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ดังปรากฏ
ในตาราง 19

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์จำแนกตาม
ระดับชั้นเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	10072.1836	5036.0918	29.8492 *
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	883	148977.9563	168.7180	

$$F_{.05} (2, 883) = 2.99$$

* มีนัยสำคัญที่ .05

จากตาราง 19 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกัน มีแรงจูงใจใฝ่
สัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2.2.4
เพื่อทดสอบว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนคู่ใด ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์
แตกต่างกัน จึงนำไปทดสอบด้วย Newman-Keuls Statistic

ตาราง 20 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่มีระดับชั้น
เรียนต่างกัน เป็นรายคู่

ระดับชั้นเรียน	$\bar{X}$	ป.5	ม.2	ม.ค.4
		108.07	112.42	116.29
ประถมปีที่ 5	108.07	-	4.35*	8.22*
มัธยมศึกษาปีที่ 2	112.42		-	3.87*
มัธยมศึกษาปีที่ 4	116.29			-

$r = 2$

$r = 3$

$$q_{.05}(r, 883) = 2.772$$

$$3.314$$

$$q_{.05} \sqrt{M_{SW}/n}(r, 883) = 2.0892$$

$$2.4977$$

จากตาราง 20 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่าชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 และชั้นประถมปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่าชั้นประถม
ปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผูกครองมือซ้ายต่างกัน

ตาราง 21 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง	N	แรงงูใจไฝ่สัมพันธ์	
		$\bar{X}$	S.D.
รับราชการ	153	113.54	12.89
ค้าขายหรือธุรกิจ	200	115.22	12.68
เกษตรกรรม	344	111.62	13.54
รับจ้างและอื่น ๆ	189	111.56	14.27

จากตาราง 21 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ต่างกัน

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	3	664.3452	221.4484	1.2332
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	882	158385.7947	179.5757	

$$F_{.05} (3, 882) = 2.60$$

จากตาราง 22 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.2.5

3.6 เปรียบเทียบแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน

ตาราง 23 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ระดับการศึกษาผู้ปกครอง	N	แรงงูใจไฝ่สัมพันธ์	
		$\bar{X}$	S.D.
ต่ำ	448	112.03	13.81
ปานกลาง	292	111.75	13.10
สูง	146	114.23	12.67

จากตาราง 23 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงงูใจไฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	661.7295	330.8647	1.8445
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	873	158588.4104	179.3753	

$$F_{.05} (2, 883) = 2.99$$

จากตาราง 24 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน สนับสนุนกับสมมติฐานข้อ 2.2.6

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์กับตัวแปรด้านต่าง ๆ

4.1 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ จะมีความซื่อสัตย์ต่ำกว่าในต่างจังหวัด

ตาราง 25 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความซื่อสัตย์จำแนกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	N	ความซื่อสัตย์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
กรุงเทพมหานคร	147	19.925	4.2525	1.4235
ต่างจังหวัด	739	19.383	4.0383	

$$t_{.05} (df = 884) = 1.645$$

จากตาราง 25 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2.3.1

4.2 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ตาราง 26 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	ความซื่อสัตย์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
กลุ่มสูง	440	19.975	3.9381	3.6459 *
กลุ่มต่ำ	446	18.988	4.1296	

$$t_{.05} (df = 882) = 1.645 \quad * \text{มีนัยสำคัญที่ } .05$$

จากตาราง 26 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
สนับสนุนสมมุติฐานข้อ 2.3.2

4.3 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 27 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความซื่อสัตย์จำแนกตามเพศ

เพศ	N	ความซื่อสัตย์		t
		$\bar{X}$	S.D.	
ชาย	412	13.840	4.3439	4.3084 *
หญิง	474	20.023	3.7486	

$$t_{.05} (df = 884) = 1.96 \quad * \text{มีนัยสำคัญที่ } .05$$

จากตาราง 27 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.3.3

4.4 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน

ตาราง 28 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	N	ความซื่อสัตย์	
		$\bar{X}$	S.D.
ประถมปีที่ 5	294	18.77	4.00
มัธยมศึกษาปีที่ 2	290	19.80	4.19
มัธยมศึกษาปีที่ 4	302	19.84	3.96

จากตาราง 28 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกัน จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์จำแนกตามระดับชั้นเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	218.4104	109.2052	6.6537 *
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	883	14492.4395	16.4127	

$$F_{.05} (2, 883) = 2.99 \quad * \text{ มีนัยสำคัญที่ } .05$$

จากตาราง 29 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีความเชื่อสัตย์
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2.3.4
เพื่อดูว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนใด มีความเชื่อสัตย์แตกต่างกันจึงนำไป
ทดสอบด้วย Newman Keuls Statistic

ตาราง 30 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความเชื่อสัตย์ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันเป็นรายคู่

ระดับชั้นเรียน	$\bar{X}$	ป.5	ม.2	ม.ศ.4
		18.77	19.80	19.84
ป.5	18.77	-	1.03*	1.07*
ม.2	19.80		-	.04
ม.ศ.4	19.84			-

$$r = 2$$

$$r = 3$$

$$q_{.05}(r, 993) = 2.772$$

$$3.3.14$$

$$q_{.05} / \sqrt{MS_w / n} (r, 883) = 0.6516$$

$$0.7790$$

จากตาราง 30 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความเชื่อสัตย์สูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 2. กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความเชื่อสัตย์สูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
- 4.5 เปรียบเทียบความเชื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

ตาราง 31 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง	N	ความซื่อสัตย์	
		$\bar{X}$	S.D.
รับราชการ	153	19.63	4.25
ค้าขายหรือธุรกิจ	200	19.71	4.31
เกษตกรกรรม	344	19.45	3.80
รับจ้างและอื่น ๆ	189	19.13	4.17

จากตาราง 31 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	3	37.9584	12.6528	.7606
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	882	14672.8915	16.6359	

$$F_{.05} (3,882) = 2.60$$

จากตาราง 32 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.3.5

4.6 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน

ตาราง 33 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความซื่อสัตย์ จำแนกตามระดับการศึกษาผู้ปกครอง

ระดับการศึกษาผู้ปกครอง	N	ความซื่อสัตย์	
		X	S.D.
ระดับต่ำ	448	19.42	4.01
ปานกลาง	292	19.43	4.07
สูง	146	19.71	4.31

จากตาราง 33 นำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	10.0227	5.0114	.3010
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	883	14700.8272	16.6487	

$$F_{.05} (2, 883) = 2.99$$

จากตาราง 34 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อ 2.3.6

บทที่ 5

บทยอ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทยอ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์กับตัวแปรทางกายนที่อยู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
3. เพื่อสร้างและปรับปรุงเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ ให้มีประสิทธิภาพที่ดี สำหรับใช้กับนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2) และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในอำเภอพระนครของกรุงเทพมหานคร อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ อำเภอลำลูกเกด จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดตาก และอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง 2 ฉบับ และแบบทดสอบของสวนา พรพจน์กุล (สวนา พรพจน์กุล และคนอื่น ๆ 2521 : ไม่มีเลขหน้า) อีก 1 ฉบับ ดังนี้

1. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.9619
2. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.9345
3. แบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.8773

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากความสัมพันธ์ระหว่างแรงงูใจไม่สัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ แรงงูใจไม่สัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ และแรงงูใจไม่สัมพันธ์กับแรงงูใจไม่สัมพันธ์ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson Product Moment Correlation

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ $t - test$

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ $F - test$

เมื่อ $F - test$ มีนัยสำคัญจึงเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้ Newman-Keuls Statistic

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากความสัมพันธ์ระหว่างแรงงูใจไม่สัมพันธ์ แรงงูใจไม่สัมพันธ์ และ ความซื่อสัตย์พบว่า

✓ 1.1 แรงงูใจไม่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับความซื่อสัตย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.2 แรงงูใจไม่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางบวก กับความซื่อสัตย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3 แรงงูใจไม่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางบวก กับแรงงูใจไม่สัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เปรียบเทียบแรงงูใจไม่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกัน ทางด้านถิ่นที่อยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพและระดับการศึกษาผู้ปกครอง พบว่า

2.1 กลุ่มตัวอย่างอยู่ในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด มีแรงงูใจไม่สัมพันธ์ ไม่แตกต่างกัน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4 กลุ่มตัวอย่างที่ต่างระดับชั้นเรียนกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่ากลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และประเภทปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างชั้นประเภทปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.5 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ค่าขายหรือธุรกิจเกษตรกรรม รับจ้างและอื่น ๆ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

2.6 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง และปานกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษานานกลาง ก็มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำ

3) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันทางด้านถิ่นที่อยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

3.1 กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

3.2) กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 กลุ่มตัวอย่างเพศชาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ต่ำกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบรายคู่พบว่า กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ค่าขายหรือธุรกิจ เกษตรกรรมและรับจ้างหรืออื่น ๆ มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

3.6 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันทางด้านถิ่นที่อยู่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

4.1 กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างกัน

4.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.3 กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และหญิงมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.4 กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกันมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.5 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ค่าขายหรือธุรกิจ เกษตรกรรมและรับจ้างหรืออื่น ๆ มีความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างกัน

✓ 4.6 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน มีความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยในเรื่องนี้ ได้รวบรวมข้อคิดเห็นต่าง ๆ ตลอดจนผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องมาประกอบการอภิปรายดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และความซื่อสัตย์

1.1 จากสมมติฐานที่ว่า "แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์" ผลจากการวิจัยปรากฏว่า สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้จากข้อคิดเห็นของ เมอเร็ (Murray. 1964 : 77) ที่ได้กล่าวว่า ลักษณะประการหนึ่งของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็จะทำอะไรเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง โดยไม่ได้มุ่งหวังที่รางวัลหรือชื่อเสียง ดังนั้นจึงยอมไม่เป็นเหตุชักนำให้บุคคลต้องประพฤติปฏิบัติ หรือนึกคิดไปในทางทุจริตได้ง่าย ๆ และผลจากการวิจัยของ อรพินท์ นาคประดิษฐ์ (อรพินท์ นาคประดิษฐ์ 2518 : 40) ที่พบความสัมพันธ์ภายในระหว่างความซื่อสัตย์ ความอดทน และความรับผิดชอบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งความอดทน และความรับผิดชอบนั้นเป็นลักษณะที่สำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.2 จากสมมติฐานที่ว่า "แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์" ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะว่าแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์นั้น มีลักษณะที่เปรียบได้กับความต้องการยอมรับของ มาสโลว์ (Maslow) และโดยเหตุที่ความซื่อสัตย์นั้น ถ้ามีในบุคคลใดแล้ว บุคคลนั้นจะเป็นที่ยกย่องเชิดชูของบุคคลโดยทั่วไป (หลวงวิจิตรวาทการ 2507 : 211) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงจึงต้องอาศัยความซื่อสัตย์เป็นเครื่องส่งเสริมสนับสนุนอีกประการหนึ่ง ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์กันหนึ่งนั้น จะมีความซื่อสัตย์รักดีต่อเพื่อนทุกคน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความซื่อสัตย์โดยทั่วไป (ทวีบุญเกศ 2515 : 29 - 50)

1.3 จากสมมติฐานที่ว่า "แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวก กับแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์" ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสนับสนุนกับการวิจัยของ ประสาท ปันทวัฏกร (ประสาท ปันทวัฏกร 2516 : 80) มุกดา ศรียงค์ (มุกดา ศรียงค์ 2515 : 85) แมคเดวิด และ ฮารารี (McDavid & Harari. 1969 : 71 citing Singer & Schonbar.) แต่ขัดแย้งกับ แมคเดวิด และ ฮารารี (McDavid & Harari. 1969 : 71 citing Edward.) กับ ประสาท ปันทวัฏกร (ประสาท ปันทวัฏกร 2516 : 19 อ้างอิงมาจาก Birney and others.) ที่พบผลเช่นนี้อาจเป็นเพราะลักษณะทางจิตวิทยาทั้งสองประการดังกล่าว บุคคลต้องอาศัยสิ่งหนึ่งเพื่อนำไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง เช่น ผู้ที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ก็จะเป็นที่ยอมรับนับถือในสังคมทั่วไป อันเป็นค่านิยมอย่างหนึ่ง ดังนั้น บุคคลที่ปรารถนาจะให้เป็นที่ยอมรับหรือมีความต้องการไมตรีสัมพันธ์ ก็จะต้องพยายามแสวงหาความสำเร็จผลด้านใดด้านหนึ่ง อันเป็นผลให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ เกิดขึ้นควบคู่กันในตัวบุคคล

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับตัวแปรด้านต่าง ๆ

2.1 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าในต่างจังหวัด" ผลการวิจัย ไม่พบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ กฤษณี ศรีสุทธิสะอาด (กฤษณี ศรีสุทธิสะอาด 2516 : 83) และ ประยัก (Prayag. 1969 : 113 - 115) แต่ขัดแย้งกับผลที่พบว่า เด็กในกรุงเทพฯ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กในจังหวัดภาคกลาง (ภักดี ปวีรรณ 2516 : 102) และภาคเหนือ (บุหงา วชิรศักดิ์มงคล 2516 : 75 - 76) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลจากการศึกษาที่พบในครั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัดนั้น ได้รวมเอากลุ่มตัวอย่างทุกภาคภูมิศาสตร์เข้าไว้

ด้วยกัน จึงอาจได้รับอิทธิพลจากภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมาก ซึ่งผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างในทั้งสองภาคนี้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ จึงเป็นผลให้ไปพบความแตกต่างในการศึกษาค้นคว้าเรียนกัน แล่งให้เห็นว่าตามผลการศึกษานี้เป็นข้อเท็จจริงแล้ว ลักษณะสังคมเมืองในปัจจุบันจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลไปมากนัก

2.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ" ผลจากการวิจัยปรากฏว่าสอดคล้องกับสมมติฐาน และสนับสนุนกับผลการวิจัยของประสาธน์ พันธุทิพย์ (ประสาธน์ พันธุทิพย์ 2516 : 80) ประหยัด ทองมาก (ประหยัด ทองมาก 2518 : 21) อ้างอิงมาจาก Matsunaga. 1972) และ แรฟฟินี่ (Raffini. 1970 : 1085A) ทั้งนี้อธิบายได้จากนิยามของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่าจะเป็นผู้มีความทะเยอทะยาน มานะอดทน เพียรพยายาม ปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนให้ดียิ่งเสมอ และต้องการให้เป็นที่ยอมรับจากผู้อื่นโดยพยายามทำงานของตนให้ดี (Hermans. 1970 : 354) ดังนั้นจึงมีศักยภาพที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2.3 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน" ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนแล้ว พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศชาย ผลที่ได้นี้ยังขัดแย้งกับวรรณิ วัชรธรรม (วรรณิ วัชรธรรม 2515 : 56) ญุฑฐี ศรีสุทธิสละอาศ

(บุญศรี ศรีสุทธิสะอาด 2516 : 84) เปรียบจิต ทศตะ (เปรยบจิต ทศตะ 2516 : 71) และ ประสาท บันทังกูร (ประสวท บันทังกูร 2516 : 23) อ้างอิงมาจาก Manstasi. 1971 : 432) ที่พบว่าเพศชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศหญิง จากการวิจัยที่ออกมายังไม่สามารถตัดสินได้ว่าเพศใดจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกินกว่ากัน หรืออาจจะเป็นลักษณะที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยทั่วไป แต่จะลงผลรวบกันกับตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งต้องศึกษาถกเถียงต่อไป

2.4 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน" ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังพบอีกว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ ภัคดี ปรีวรรม (ภัคดี ปรีวรรม 2516 : 102) และ บุญงา วชิรศักดิ์มงคล (บุญงา วชิรศักดิ์มงคล 2516 : 76) อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่าได้รับการอบรมสั่งสอน และผ่านประสบการณ์จากการคัดเลือกแข่งขันมามากกว่า ก็อยู่ในระยะที่ต้องคำนึงถึงการเลือกประกอบอาชีพ ซึ่งจะต้องแก่งแย่งแข่งขันอีกเช่นกัน ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้วย

2.5 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน" ผลจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ตำรวจ หรือธุรกิจ เกษตรกรรม รับจ้าง และอื่น ๆ นั้น มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างไร

ก็ตามลงเอยผลที่ได้จะค้านกับสมมติฐาน แต่กลับสอดคล้องกับผลการวิจัยในประเทศ
 ประสาท ปิ่นทอง 2516 : 80) แนวทางประเทศ (Prayag. 1969 :
 115 - 115) พวกเขาได้ว่า อาชีพผู้ปกครองไม่เป็นที่พอใจที่อิทธิพลต่อแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคล นอกจากการเป็นเพราะว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้เกิดขึ้น
 ภายในอิทธิพลของกระบวนการทางสังคมประจักษ์ กับระบบค่านิยมทางวัฒนธรรมของ
 สังคม ดังนั้นไม่ว่าผู้ปกครองจะมีอาชีพใด ๆ ก็จะต้องคำนึงค่านิยมและอบรมเลี้ยงดู
 เด็ก ๆ ไปในลักษณะเดียวกัน

2.6 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครอง
 มีระดับการศึกษาต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษา
 ต่างกันจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน" ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
 และยังพบอีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงนั้นย่อมมีความรู้ในทางต่าง ๆ
 โดยเฉพาะในเรื่องของการฝึกอบรมแก่เด็กให้มุ่งสู่อาชีพที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ
 ได้ดีกว่า เกื้อกูล ทาสี (เกื้อกูล ทาสี 2511 : 152) ก็ได้กล่าวว่า
 ครอบครัวระดับสูง มีการฝึกการควบคุมการสัมฤทธิ์มากกว่าครอบครัวระดับกลาง
 และระดับต่ำ

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับตัวแปรต่าง ๆ

3.1 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่
 ต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ มีแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัด" ผลการวิจัยในสอดคล้องกับสมมติฐาน
 คือพบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ
 และต่างจังหวัด และขัดแย้งกับผลการศึกษาที่พบว่าพ่อแม่ในต่างจังหวัดให้สังคมประจักษ์

ด้านไมตรีสัมพันธ์สูงกว่าพ่อแม่ในกรุงเทพ ฯ (มัชรี บุณนาก 2513 : 107)
 แก่ก็เป็นข้อมูลที่ได้เมื่อสืบปามาแล้ว จึงอาจเป็นไปได้ที่ในปัจจุบันนี้ การให้สังคม
 ประกิตของผู้ปกครองในกรุงเทพ ฯ และต่างจังหวัดในด้านไมตรีสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

3.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ต่างกันจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธแตกต่างกัน" ผลการวิจัย ปรากฏว่าสอดคล้องกับ
 สมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับ ประสาท พันทวังกูร (ประสาท พันทวังกูร
 2516 : 80) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์ทาง
 บวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมพันธอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ไวท์ (White.
 1969 : 19 citing Gewirtz & Daer.) ก็พบว่าเด็กที่มีการสมาคมมีการ
 เรียนรู้ดีกว่าเด็กที่ถูกปล่อยให้อยู่คนเดียวอยู่ ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นเพราะ
 เหตุผลที่ว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น จะเป็นที่ยอมรับหรือเป็นคนเด่นใน
 กลุ่มเพื่อน และบุคคลอื่น ๆ ทำให้มีความมั่นใจในตนเอง เมื่อเข้ากลุ่มสมาคมต่าง ๆ
 ก็จะได้รับความรู้สึกพึงพอใจมากกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกวดเรียนต่ำ ซึ่งอาจคิดว่า
 เป็นปมค้อยสำหรับตนเอง จึงทำให้เป็นคนเก็บตัวไม่ยากคบค้าสมาคมกับใคร

3.3 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และหญิง

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีแรงจูงใจใฝ่
 สัมพันธต่ำกว่าเพศหญิง" ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐาน อาจเนื่องมาจากผู้หญิง
 เป็นเพศอ่อนแอ และการปฏิเสธ หรือการยอมรับจากสังคม มีผลต่อเด็กหญิงมากกว่า
 เด็กชาย (Jones. 1954 : 781 - 832) ดังนั้นเพศหญิงจึงมีพลังจูงใจใฝ่
 สัมพันธเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคมสูงกว่าเพศชาย แต่ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้อง
 กับผลที่พบว่าเด็กชายและเด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธไม่แตกต่างกัน

3.4 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ ชั้นเรียนต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน" ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีชั้นเรียนต่างกันนั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และพบว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่า มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มที่มีระดับชั้นเรียนต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญ น่าจะมีสาเหตุมาจากพัฒนาการทางสังคมของบุคคล ทั้งนี้ เพราะกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่านั้น กำลังอยู่ในระยะวงกว้างวัยรุ่น ซึ่งมีธรรมชาติของความต้องการทางสังคมประการหนึ่ง คือ ต้องการเห็นในเพื่อนฝูงไว้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม และเฝ้าระวังความสนใจจากเพื่อนต่างเพศ ต้องการบ่งชี้นวช่วยเหลือสังคมและชุมชน เป็นต้น (ประยอมศรี ตูยานนท์ 2511 : 61) จึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่า

3.5 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครอง บอกรู้ต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์แตกต่างกัน" ผลจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ค้าขายหรือธุรกิจ เกษตรกรรม และรับจ้าง หรืออื่น ๆ มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะเหตุผลดังที่ได้อธิบายไว้ เช่นเดียวกับแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์

3.6 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครอง มีระดับการศึกษาต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน" ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่ากานิยมทางไมตรีสัมพันธ์ในสังคมไทยที่เป็นมรดกตกทอดมานั้น

มีอิทธิพลเหนือระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ไม่ว่าผู้ปกครองจะได้รับการศึกษาในระดับใด การถ่ายทอดค่านิยมในครอบครัวให้กับบุตรหลานจะไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบความซื่อสัตย์กับตัวแปรตามต่าง ๆ

4.1 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีถิ่นที่อยู่ต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ จะมีความซื่อสัตย์ต่ำกว่าในต่างจังหวัด" ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ก็พบว่า ความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดไม่แตกต่างกัน ชัดแย้งกับผลการวิจัยของ โกลเดอร์ตี (Dougherty. 1966 : 110) อาจเป็นเพราะเนื่องจากสภาพของสังคมเมืองในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดในปัจจุบันนี้ มีการเปลี่ยนแปลงไปรอบ ๆ กัน การติดต่อสื่อสาร เป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว อิทธิพลจากสภาพถิ่นที่อยู่จึงลดความสำคัญลงไป นอกจากนี้ สภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันที่มีบริษัทยาโคแมชขายตัวออกไปอย่างทั่วถึง การต้องแย่งแข่งขันกัน ประกอบอาชีพ ก็ไม่ไ้มีอยู่เฉพาะในกรุงเทพมหานครเท่านั้น ด้วยสาเหตุดังกล่าว จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

แต่ผลของการศึกษานี้ก็สอดคล้องกับ โคลเบอร์ก (Kohlberg. 1971 : 405) ที่เชื่อว่าเหตุผลเชิงจริยธรรม ไม่ขึ้นกับกฎเกณฑ์ของสังคมหนึ่งสังคมใดโดยเฉพาะ เป็นลักษณะสากล

4.2 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ" ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับ ฮาร์ทเชอร์น และ เมย์ (Hartshorne & May.) ที่กล่าวว่าเด็กฉลาดจะซื่อสัตย์กว่าเด็กโง่ (Thompson. 1952 : 515) รวมทั้ง สุพที คุญวัฒน์ (สุพที คุญวัฒน์ 2515 : 265 อ้างอิงมาจาก Bardin.) พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแนวโน้มประพฤติไปในทางไม่ดีไ้ง่าย

นอกจากนี้ยังช่วยสนับสนุนทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ เพียเจต์ (Piaget) และ โคลเบอร์ก (Kohlberg) ที่เห็นว่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางานสติปัญญา และงานอื่น ๆ ของบุคคล

4.3 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง
จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงจะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน" ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีความซื่อสัตย์สูงกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน แต่สอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่าเพศหญิงมีความซื่อตรงต่อหน้าที่สูงกว่าชาย (สุริยงค์ อัยรักษ์ 2517 : 78) สำหรับการวิจัยอื่น ๆ ส่วนมากมักไม่พบว่าเพศมีอิทธิพลต่อจริยธรรม (Wright. 1971 : 53, 154) แต่จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเนื่องจากสภาพสังคมไทยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรส่วนใหญ่แล้วจะเข้มงวดกวดขันเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย เด็กหญิงมักใกล้ชิดกับบิดามารดามากกว่า จึงย่อมได้รับการอบรมสั่งสอนมากกว่า อีกประการหนึ่ง เด็กหญิงจะเกิดความอับอายมากกว่าถ้าถูกลองโทษว่าไม่ซื่อสัตย์

4.4 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นเรียนกัน จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน" ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือพบว่ากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนสูงมีความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างระดับชั้นเรียนต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน อาจพิจารณาได้จากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ เพียเจต์ (Piaget) และ โคลเบอร์ก (Kohlberg) ที่เห็นว่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการงานอื่น ๆ เช่น งานร่างกาย อารมณ์ ระดับสติปัญญา เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่า ส่วนใหญ่จะมีพัฒนาการในงานต่าง ๆ เหล่านี้สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่า

4.5 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน" ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน คือพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ ค้าขายหรือธุรกิจ เกษตรกรรม และรับจ้าง หรืออื่น ๆ มีความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างกัน และซัดแย้งกัน บาร์ดิน (Bardin) พบว่าเด็กที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานทางสังคมสูง เช่น แพทย์ วิศวกร หรือผู้อำนวยการ จะโก่งน้อยกว่า เด็กที่มีความรู้ความเข้าใจพฤติกรรม แต่ไม่ได้ผล สอดคล้องกับการศึกษาในเรื่องคุณธรรมแห่งพลเมืองที่ ไม่พบว่าอาชีพผู้ปกครอง จะมีอิทธิพลต่อคุณธรรมแห่งพลเมืองที่ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าอาจจะเป็นเพราะอาชีพ เหล่านี้ไม่มีผลทำให้ถือว่ามาตรฐานทางสังคมหรือระดับความเป็นอยู่ของครอบครัว ต่างกันอย่างแท้จริง หรืออาจคงพิจารณาพร้อมกับองค์ประกอบอื่น ๆ

4.6 เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน

จากสมมติฐานที่ว่า "กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน" ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุเกี่ยวกับที่ว่า จริยธรรมเป็นลักษณะสากล ไม่ขึ้นกับ กฎเกณฑ์ของสังคมใดสังคมหนึ่งโดยเฉพาะ (Kohlberg, 1971 : 405) ดังนั้นระดับการศึกษาของผู้ปกครองจึงไม่มีอิทธิพลกับความซื่อสัตย์ด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ทางการศึกษา

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ตลอดจนบุคคลอื่น ๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ได้นำไปเป็นหลักในการฝึกอบรม สิ่งสอน จักกิจกรรม และสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับลักษณะบุคลิกภาพที่สังคมพึงประสงค์ ที่จะปลูกฝังให้กับเยาวชนในคามที่ให้มีชีวิตที่ดี และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับที่เหมาะสม ควรมุ่งสอนให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ก่อน เริ่มตั้งแต่ฝึกให้เด็กรู้จักพึ่งตนเองตั้งแต่อายุน้อย ๆ พึงพาผู้เรียนลง ให้ออกกำลังกายและรับผิดชอบด้วยตนเอง รับฟังความคิดเห็นของเขา ให้ออกกำลังกาย และมาตรฐานในการทำงานของตนเอง ประเมินความสามารถของเด็ก อย่างเหมาะสม ให้รางวัลเมื่อเขาใช้ความพยายามอย่างหนัก หรือเมื่อทำงาน ยาก ๆ ได้สำเร็จ ให้กำลังใจเมื่อล้มเหลว และลงโทษเมื่อทำผิด วินัยในบ้าน ต้องไม่เข้มงวดหรือหย่อนจนเกินไป ให้ความสนใจกับเด็กชายมากขึ้น เมื่อเขามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงขึ้น แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์จะติดคามมา เป็นผลให้เขาเองพยายามรักษาสถานภาพนั้นไว้ ด้วยการ ประพฤติปฏิบัติแต่ในทางที่ดี ไม่ส่อไปในทางทุจริตหรือทำให้เสื่อมเสีย เกิดเป็น ความซื่อสัตย์สุจริตขึ้น อันเป็นลักษณะที่พึงประสงค์ของทุกสังคม

2. ทางการวิจัย

2.1 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับตัวแปรอื่น ๆ ที่คิดว่าน่าจะมีความสัมพันธ์กัน เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การปรับตัวทางสังคม เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ กับตัวแปรอิสระต่าง ๆ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ-สังคม ขนาดของครอบครัว เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบคามสมมติฐานข้อที่ไม่พบความแตกต่าง เมื่อใช้ตัวแปรอิสระต่างกันโดยการควบคุม จำแนกตัวแปรให้ย่อยลงไปอีก เพื่อหาว่า เป็นเพราะสาเหตุจากตัวแปรใด หรือเป็นข้อเท็จจริง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรุณา กิจฉยัน ความสัมพันธ์ระหว่างความปีติอันแรงกล้า ความไว้อ่อนน้อมภายใน
ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญญานิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 112 หน้า อัดสำเนา
- กาญจนา ควรสุภา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว-เก็บตัว ความรู้สึก
ผิดชอบ และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการ-
 ศึกษา ประสานมิตร 2516, 93 หน้า อัดสำเนา
- การพัฒนธรรม, กรม "เรื่องแนวการศึกษาวัฒนธรรมภาคปฏิบัติ" ใน เอกสาร
วัฒนธรรม ฉบับที่ 2 โรงพิมพ์ก๊กทีประเสริฐ 2497, 97 หน้า
- กาญจนา ศรีสุทธิสะอาด การศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความเกรงใจ
การรักษาหน้า และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย และ
นักเรียนไทยเชื้อสายจีน ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดภาคใต้ ปริญญานิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 98 หน้า อัดสำเนา
- เกื้อกูล ทาสี การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณี และบุคลิกภาพของบุคคล
จากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน ปริญญานิพนธ์ ค.ม.
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 193 หน้า อัดสำเนา
- ศีกฤทธิ ปราโมช "น้ำใจคนในนครใหญ่" ใน โลกกับคน หน้า 141 - 149
 สำนักพิมพ์บรรณาคาร, 2509
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ "บุคลิกภาพแบบไทยกับการพัฒนาประเทศ"
ศูนย์ศึกษา 9 : 8 - 15 กันยายน 2514
- ฉนวน พิชัยศรีพิท ศิลปะในการสร้างความยิ่งใหญ่ โดยวิเทศกรรณีย์ (นามแฝง)
 อมรการพิมพ์ 2513, 348 หน้า

ชาติ ลัทธ การศึกษาเรื่องคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองกับบางประการของเด็ก
ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปริญฐานิพนธ์ กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 ควบความรวมมือของสถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก 2507,
 111 หน้า อักสำเนา

✓ ชุฑพ วอนโคกสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล
ความเชื่อมั่นในตนเอง กับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 102 หน้า อักสำเนา

ชูศรี หลักเพชร ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู กับความเชื่อมั่นในตนเอง
และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2517, 101 หน้า อักสำเนา

ณัย งามมาบะ การรับรู้ถึงนิโคชอบ ความอยากรู้ อยากเห็น และแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับ
แบบเอาใจใส่เกินไป ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2518, 49 หน้า อักสำเนา

ทองเคื่อน พันธุมนาวัน และ เทวแซ ประจักษ์จักษ์ จริยารบของเยาวชนไทย
 รายงานการวิจัยฉบับที่ 21 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โรงพิมพ์การศาสนา 2520, 339 หน้า

ทวี บุญยเกตุ พอสอนลูก โรงพิมพ์เพื่องอักษร 2515, 320 หน้า

ธานีทร กรัยวิเชียร การนอราณบุรุษบังหลวง โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการ
 คณะรัฐมนตรี 2520, 60 หน้า

นราธิปประพันธ์พงศ์, พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่น วิทยาสารานุกรม
 พิมพ์ครั้งที่ 2 แพร่พิทยา 2518, 480 หน้า

นางฉลี่ยว สุมาวงศ์ เอกสารประกอบการเรียนวิชาการแบบวิธีสอนทั่วไป
 พิมพ์ครั้งที่ 6, 2515, 213 หน้า

- บุหงา วรศักดิ์มงคล การศึกษากวามสัมพันธ์ และเปรียบเทียบความเกรงใจ
การรักษาน้ำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย
กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีน ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดในภาคเหนือ
 ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 87 หน้า
 ประเทิน มหาพันธ์ คู่มืออบรมนักเรียน ร.ร. สาธิตพิบูลบำเพ็ญ วิทยาลัย
 วิชาการศึกษา บางแสน 2512, 90 หน้า อักษรสาเนา
- ประนอมศรี ฤาษานนท์ การเข้าใจเด็กวัยรุ่น และอิทธิพลที่มีต่อพฤติกรรม
ของเด็กวัยรุ่น วิทยานิพนธ์ 2511, 121 หน้า อักษรสาเนา
- ประภาพิต ศรีตระกูล การศึกษากวามสัมพันธ์ และเปรียบเทียบความเกรงใจ
การรักษาน้ำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย
และนักเรียนไทยเชื้อสายจีนในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ปริญญาโท กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2516, 165 หน้า อักษรสาเนา
- ประสาธ บันทังกูร ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และการคิดแบบเอนกนัย ปริญญาโท
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 126 หน้า อักษรสาเนา
- (ประหยัด ทองมาก ความวิตกกังวล นิสัยในการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง และต่ำกว่าระดับความสามารถ วิทยานิพนธ์
 ค.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 101 หน้า อักษรสาเนา
- , เปื่อนพันธ์ โกลนท ความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจ กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย 2514, 58 หน้า อักษรสาเนา
- พยอม คันมณี บทบาทของการออกแบบสืบสวน ที่ส่งผลต่อการพัฒนาการงานบุคลิกภาพ
ทางแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความถนัดในการสร้างสิ่งกับ และผลสัมฤทธิ์ทางวิชา
วิทยาศาสตร์ ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2516, 104 หน้า อักษรสาเนา

พุทธทาสภิกขุ "การธำรงรักษา และการเผยแพร่จริยธรรม" ใน แนวจริยธรรม

หน้า 355 - 356 บริษัทปริทัศน์ 2505

แพรวพิตยา, ฝ่ายวิชาการ พจนานุกรมไทย พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์อักษรสมัย

2518, 480 หน้า

ภักดิ์ ประวราณ การศึกษาความสัมพันธ์ และเปรียบเทียบความแรงใจ แรงจูงใจ
ไปสู่สัมฤทธิ์ การไต่หน้าเสียดนาระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย กับนักเรียนไทย
เชื้อสายจีน ในกรุงเทพมหานคร และในจังหวัดภาคกลาง ปริทัศน์พิมพ์

กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 131 หน้า อักษรสำเนา

ภิญโญ สาร หลักบริหารการศึกษา สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด 2514,

550 หน้า

มนตรีตัน ตริรัตนพันธ์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติวิทยาการศาสตร์
แรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์ และความถึกแบบสืบสวน-สอบสวน ปริทัศน์พิมพ์

กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 101 หน้า อักษรสำเนา

มธุรส วีระกำแหง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์ การฝึกแบบ
ไปยักตนเองเป็นศูนย์กลาง การอบรมเลี้ยงดูในการฝึกให้พึ่งตนเอง และการ
ยับยั้งการพึ่งตนเองของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีนในระดับ

อนุบาล ปริทัศน์พิมพ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515,
165 หน้า อักษรสำเนา

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คู่มือเรียนวิชาคว่ำไป มิตรนราการพิมพ์ 2517,

486 หน้า

มธุศรี บุณนาก การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีของมิถิการวาค กับบุคลิกลภาพ
ของเด็กในจังหวัดพระนคร และทางจังหวัด วิทยานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 172 หน้า

หาลา วิภูวนนท์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบการรับรู้
และการเลี้ยงดูในด้านการฝึกให้พึ่งตนเอง กับ ในด้านการยับยั้งการ
พึ่งตนเอง เปรียบเทียบเด็กในนครหลวงกับต่างจังหวัด ในระกัณปี 1
 ปริญญาพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515,
 163 หน้า อักสำเนา

บุกดา ศรียงค์ ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของเด็กไทยและจีน วิทยานิพนธ์ ก.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ
 มหาวิทยาลัย 2514, 113 หน้า อักสำเนา

รสา สุกุมารพันธุ์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์และความถึกคร่างสรรค์ ปริญญาพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2516, 114 หน้า อักสำเนา

ราไพฑิพย์ ชีระนิต ความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514,
 44 หน้า อักสำเนา

ละออ การุณยวนิช จริยศึกษากับการพัฒนาประเทศ วิทยานิพนธ์ ม.ป.ป.
 120 หน้า อักสำเนา

วรรณี รักธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์
และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน
 ปริญญาพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 70 หน้า
 อักสำเนา

วิจิตรวาทการ, หลวง. วิธีทำงานและสร้างอนาคต พัฒนาอภิการพิมพ์
 2507, 376 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย กองวิจัยการศึกษา สำนักงาน
 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2521, นับจำนวนหน้าไม่ได้

วิญญู วิเชียรโตติ "สังคมไทยสมัยพัฒนา" ใน พัฒนาวิถึผล 6

หน้า 75 - 106 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513

_____. ทฤษฎีสังคมไมกรีตัมพันธ์ 2516, 14 หน้า อักสำเนา

สนิท เกษะศิริ สถาบัน-แนวทอบวิชาวัฒนธรรม มคังศึกษา 2507, 150 หน้า

สมกิก มุญเรื่อง การึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคึกสร้างสรรค แรงจูงใจ

ไผ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3

ในจังหวัดนครบุรี ปีการศึกษา 2515 ปริญญานิพนธ์ กค.ม. วิทยาลัยวิชา

การศึกษา ประ.สานมิตร 2516, 64 หน้า อักสำเนา

สมพงษ์ เกษมสัน การบริหาร ไทยพัฒนาการพิมพ์ 2513, 658 หน้า

सानา พรพัฒน์กุล จิตวิทยาทั่วไป พิมพ์ครั้งที่ 3 แสงรุ่งการพิมพ์ 2522,

357 หน้า

ชวนา พรพัฒน์กุล และคนอื่น ๆ รายงานการสร้างและประเมินผลแบบทดสอบ

ความซื่อสัตย์ ปี 2521, ไม่มีเลขหน้า

สาย ภาพรัตน์ "เมื่อไรจึงจะสอนจริยศึกษา" ในแนวการอบรมจริยศึกษา

ของโรงเรียน หน้า 21, ร.ร. การจางวุฒิศึกษา (แผนกการพิมพ์) 2506

สุเชษฐ์ มาเทิ้ม อิทธิพลของการเป็นแบบอย่างต่อการพัฒนาจริยธรรมของ

เยาวชน ปริญญานิพนธ์ กค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2519, 91 หน้า อักสำเนา

สุพคิ คุณวัฒน์ "ทำไมเด็กจึงทุจริต" บางกอกไคเจสต์ 2 : 250 - 265

กรกฎาคม 2515

สุริยงก์ อัยรักษ์ ความซื่อตรงต่อหน้าที่ มโนภาพเกี่ยวกับตน ความเกรงใจ

ของเด็กไทยพุทธ และเด็กไทยมุสลิมในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปริญญานิพนธ์

กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 99 หน้า อักสำเนา

อนันต์ จันทรักวี การึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์ กับการความ

คึกแบบสอบสวน และความถนัดทางการเรียน ปริญญานิพนธ์ กค.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 120 หน้า อักสำเนา

อนันต์ เสนาจันทร์ ไอโกทรโกง วัชรินทร์การพิมพ์ 2521, 309 หน้า
 อรุณันท์ นาคประคิมรุ ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและคุณธรรม
แห่งพลเมืองดี ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2518, 47 หน้า อักจำเนา

อานนท์ อากาภิรม ลักษณะสังคมและปัญหาทางสังคมของไทย ไทยวัฒนาพานิช
 2517, 150 หน้า

----- . สังคมวัฒนธรรม และประเทศไทย แพร่พิทยา 2519, 146 หน้า

เอกวิทย์ น. ฉลาก "จริยศึกษาค้นคว้าของการศึกษา" ใน แนวการอบรม
จริยศึกษาของโรงเรียน หน้า 109, 2506

✓ Atkinson, John W. An Introduction to Motivation. New York,
 American Book Company, 1964. 334 p.

----- . Motives in Fantasy, Action, and Society. New Delhi,
 Affiliated East-West Press, PVT. Ltd., 1966. 873 p.

Bendig, A.W. "Predictive and Postdictive Validity of N-Ach.
 measures," Journal of Educational Research. Vol. 52,
 No. 3 . 119 - 120 November, 1958.

Burton, R.V. "Generality of Honesty Reconsidered"
Psychological Review. p. 481 - 499, 1963.

Cofor, C.N. and M.H. Appley. Motivation. Theory and Research.
 New York, John Wiley and Sons, Inc., 1964. 958 p.

Doughert, Denis Donald "Differential Acceptance of Normative
 Values among Adolescents in Missouri Schools," Dissertation
Abstracts 1(22) 110 July, 1960.

Gellerman, Saul I. Motivation and Productivity. Bombay, D.D.
 Maraparevala Sons & Co., Private Ltd., 1963. 297 p.

- ✓ Guilford, J.P. Personality. New York, McGraw-Hill, 1959.
562 p.
- Hermans, Herbert J.M. "A Questionnaire measure of Achievement Motivation," Journal of Applied Psychology. Vol. 54 · 353-353, August, 1970.
- Jones, V. "Character Development in Children, An Objective Approach in L. Carmichael (Ed.), ' Manual of Child Psychological Review. New York, Wiley, 1954, p. 731-832.
- Kohlberg, L. "Development of Children's Orientation Toward a Moral Order," in Educational Psychology. New York, Van Nostrand Reinhold Company, Regional Offices, 1969.
- ✓ Lindgren, Henry C. Educational Psychology in Classroom. 3 rd. ed., New York, John Wiley & Sons, Inc., 1967. 686 p.
- Lingvist, E.F. Design and Experiments in Psychology and Education. Boston, Houghton Mifflin, 1956. 373 p.
- McClelland, David C. The Achieving Society. New York, The Free Press, 1961. 512 p.
- ✓ McClelland, David C. and others. Motivation, Economic Achievement. New York, The Free Press, 1969. 403 p.
- ✓ McClelland, David C. and G.A. Friedman. A Cross Cultural Study of Relationship between Children Rearing Practices and Achievement Motivation Appearing in Folktales. G.E. Swanson, et al., (eds), pp. 243-249, Holt, Rinehart and Winston Inc., New York, 1952.

- ✓McDavid, John W. and H. Harari. Social Psychology: Individuals, Groups, Societies. New York, Harper & Row, 1969. 479 p.
- Miller, N. E. and J. Dollard. Social Learning and Imitation. New Haven, Yale University Press, 1967. 341 p.
- ✓Murray, Edward J. Motivation and Emotion. New Jersey, Prentice Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1964. 118 p.
- Piaget, J. The Moral Judgment of the Child. New York, Collier Books, 1962. 410 p.
- Raffini, James P. "The Relationship Between Resultant Achievement Motivation and College Student Examination Performance," Dissertation Abstracts. 31 (3) 1085A-1086A, September, 1970.
- ✓Rethlingshafer, Dorothy. Motivation as Related to Personality. New York, McGraw Hill, 1963. 174 p.
- Rosen, Bernard C. "Family Structure and Achievement Motivation," American Sociological Review. 30 (4) 574 - 585 August, 1961.
- "Socialization and Achievement Motivation in Brazil," American Sociological Review. 27 (5) 623, October, 1962.
- Russel, Ivan L. "Motivation for School Achievement Measurement and Validation," The Journal of Educational Research. 22 (6) . 263-266 February, 1969.
- Secord, Paul F. and Carl, W. Backman. Social Psychology. New York, McGraw Hill Book, Company, 1964. 639 p.
- Shell, Leon Gene. "Achievement Motivation in Elementary School Children," Dissertation Abstracts. 27 (8) 2409A, February, 1967.

Song, Hae Kyun. "Academic Achievement Motivation of Student of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variables," Dissertation Abstracts. 32 (5) • 2571A, November, 1971.

Thompson, George G. Child Psychology: Growth Trends in Psychological Adjustment. Boston, Houghton Mifflin Company, 1952. 667 p.

Thompson, George G. and others. Educational Psychology. New York, Appleton-Century Crofts, 1959. 535 p.

White, William F. Psychosocial Principles Applied to Classroom Teaching. New York, McGraw Hill Book Company, 1969. 228 p.

✓ White, William F. and Robert L. Acron. "Teacher's Motivation Cues and Anxiety in Relation to Achievement Levels in Secondary School Mathematics," The Journal of Educational Research. Vol. 61 No. 1 . 6-7 September, 1967.

ពាក្យស្នើសុំ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นการถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด หรือการกระทำบางอย่างของนักเรียนในเรื่องการเรียน และทั่ว ๆ ไป ดังนั้นคำตอบของนักเรียนจึงไม่มีถูกหรือผิด ชั่วดีถ้าผู้ตอบให้ตอบให้ตรงกับใจเรา เป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด และคำตอบที่ได้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการผลการเรียนของนักเรียน

ขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือ

ตอนที่ 1

ให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่างและใส่เครื่องหมาย / หน้าข้อที่ตรงกับ

ความเป็นจริงของนักเรียน

1. ชื่อ..... 2. ผลการเรียนในภาคที่ 1 ได้.....

3. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

5. อาชีพของผู้ปกครอง

☐ ไม่เกิน ป.4

☐ รับราชการ

☐ ระหว่าง ป.4 ถึง ม.ค.3

☐ ค้าขายหรือธุรกิจ

☐ สูงกว่า ม.ค.3 ขึ้นไป

☐ เกษตรกร

☐ รับจ้างและอื่น ๆ

6. โรงเรียนของนักเรียนอยู่ในจังหวัด

☐ ตาก

☐ กรุงเทพฯ ฯ

☐ เลย

☐ จันทบุรี

☐ สงขลา

☐ สมุทรปราการ

แบบสอบถามแรงจูงใจไปสู่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน

	จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง ครึ่งเดียว	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
P 1. ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะทำงานยาก ๆ ให้สำเร็จ.....					
2. ข้าพเจ้าอยากเอาอย่างเพื่อนที่มุมานะทำงานยาก ๆ					
3. เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานใด ข้าพเจ้าจะทำงาน เต็มความสามารถเสมอ.....					
4. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับบทเรียนยาก ๆ					
5. เมื่อมีผู้อื่นเรียนหรือทำงานใดดีกว่า ข้าพเจ้ามักจะ ไม่คิดอะไร.....					
6. ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้อันดับที่หนึ่งทุกครั้ง.....					
7. ในการทำงาน ข้าพเจ้าไม่นิยมจะตั้งความมุ่งหวังไว้มาก่อน.....					
8. ถ้ามีโอกาสเลือกงานได้แล้ว ข้าพเจ้าจะเลือกงาน ชนิดที่ตนเองสามารถทำได้สำเร็จ.....					
9. ข้าพเจ้าทำงานอย่างหนักนั้น เพราะต้องการให้งาน สำเร็จมากกว่ากลัวความล้มเหลว.....					
10. ข้าพเจ้าไม่ปรารถนารางวัลหรือชื่อเสียงมากเกินไปกว่า ความสำเร็จของงาน.....					
11. ข้าพเจ้าฝักใฝ่อนาคตของตนเองไว้กับการความสำเร็จ ในการทำงานและการเรียน.....					
12. ข้าพเจ้าเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำกล่าวที่ว่า "เวลาเป็น เงินเป็นทอง".....					

	จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง ครึ่งเดียว	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
13. เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนในการจับกลุ่ม ข้าพเจ้ายกย่อง ถึงความสามารถของเพื่อนก่อนอื่น.....					/
14. ข้าพเจ้าจะพอใจมาก เมื่อมีคนรู้จัก แบ่งจาก ความพยายามในการทำงาน.....					
15. ในการจับสลากเลือกงานทำนั้น ข้าพเจ้ามักถวามา ให้ทำงานง่าย ๆ					
16. ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจ เมื่อได้เลือกทำงานยาก ๆ					
17. ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่าง ๆ ที่เน้นความกikir เวิร์ม ของตนเอง.....					
18. แม้ข้าพเจ้าจะกลัวความล้มเหลว แต่เมื่อพบเข้าจริง ๆ ก็อดทนได้เสมอ.....					
19. ข้าพเจ้าเชื่อว่าความอดทน เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะนำ ไปสู่ความสำเร็จในทุก ๆ สิ่ง.....					
20. ข้าพเจ้าใฝ่อยากจะได้รับนิยชมในการเป็นผู้นำ.....					
21. ข้าพเจ้าไม่นิยมการต่อสู้เพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว.....					
22. ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการต่อสู้เพื่อให้ได้รับความสำเร็จ.....					
23. การแก้ปัญหาด้วยตนเองนั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นสิ่ง มีค่ามากที่สุด.....					
24. ใคร ๆ มักชมว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ขยันขันแข็งในการทำงาน.....					
25. ข้าพเจ้าบูชาความสำเร็จเป็นชีวิตจิตใจ.....					
26. เมื่อทำงานง่าย ๆ เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะทำงาน ที่ยาก ๆ ขึ้นไปอีก.....					

	จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง ครึ่งเดียว	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
27. ข้าพเจ้ายอมอ่านหนังสือเบาสมองมากกว่าหนังสือ ที่เป็นความรู้.....					
28. ข้าพเจ้าคิดว่า เรื่องที่หมอบุญทำนายนั้น เป็นสิ่งที่กอง ควรคำนึง.....					
29. ในการแก้ปัญหาทั่ว ๆ ไป ข้าพเจ้าไปขอใช้วิธีการ เดิมตลอดไป.....					
30. ข้าพเจ้าไม่เชื่อเรื่องโศกชะตา.....					

Positive 54321
Negative 12345

12 ปี โฟรคลิน

155.4 ม.ร.ว.ค.

104

แบบสอบถามแรงจูงใจไม่สัมพันธ์

	จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง ครึ่งเดียว	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
1. เมื่อได้ทำงานร่วมกับทุกคน ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุข					
2. ข้าพเจ้าต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน ทุกครั้ง.....					
3. เมื่อมีผู้อื่นแสดงความเป็นห่วงหาอาใจ ข้าพเจ้า ปลื้มใจมาก.....					
4. เมื่อเห็นการทะเลาะวิวาท ข้าพเจ้าไปสบายใจเลย					
5. สิ่งที่ข้าพเจ้าวิตกกังวลคือ ความแตกแยกกันในครอบครัว					
6. คำพูดหรือการกระทำที่มันทอนมิตรภาพนั้น ข้าพเจ้า จะหลีกเลี่ยงอย่างที่สุด.....					
7. เมื่อข้าพเจ้ากระทำการใดที่มันทอนมิตรภาพแล้ว จะสำนึกเสียใจมาก.....					
8. ข้าพเจ้าภูมิใจเสมอที่เป็นที่ขอพรรักใคร่ของเพื่อนฝูง					
9. ความสุขอย่างหนึ่งของข้าพเจ้า คือการได้อยู่ ในกลุ่มเพื่อน.....					
10. สิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังมากที่สุดคือการไม่จริงใจต่อกัน					
11. แม้ว่าเพื่อนจะตกทุกข์ได้ยากอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่ ทอดทิ้งเขาเลย.....					
12. เพื่อนสนิทที่สุดนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าสามารถตายแทนเขาได้					
13. การคบเพื่อนมาก ๆ นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีความ จำเป็นมากนัก.....					
14. ข้าพเจ้าพยายามอย่างยิ่งที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น					

	จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง ครึ่งเดียว	จริง น้อย	ไม่จริง เลย
15. เมื่อจะต้องต่างไกลกับคนที่ฉันรัก ฉันจะไม่หานัก ข้าพเจ้าจะรู้สึกกำหนดไม่ได้.....					/
16. ข้าพเจ้าจะเสียใจมาก ถ้าไม่ได้รับความรักตอบแทน เท่าที่ควร.....					
17. วางเมื่อไรข้าพเจ้าจะมองหาโอกาสเข้ากลุ่มทุกครั้ง.....					
18. ในการทำงานกลุ่มนั้น ข้าพเจ้าจะพยายามเข้าใจ และเห็นใจเพื่อนเสมอ.....					
19. ข้าพเจ้าชอบให้ข้าพเจ้าปรึกษากับเพื่อนฝูงที่มีปัญหาเกิดขึ้น.....					
20. ข้าพเจ้าพยายามหลีกเลี่ยงอย่างที่สุด ที่จะทำใ้ ผู้อื่นเสียหน้า.....					
21. คนอื่นมักพูดให้คนอื่นเสมอว่า ข้าพเจ้าเสบอกับ เสมอไปด้วยกับเพื่อนฝูง.....					
22. เมื่อต้องติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น ข้าพเจ้าจะกำนึ่งถึง มิตรภาพไมตรีเป็นอันดับแรก.....					
23. ข้าพเจ้าเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำกล่าวที่ว่า "ผูกไมตรีบารุราช สร้างกตธอยารุโรย".....					
24. ามักลงความเห็นว่า ข้าพเจ้ามีอารมณ์เรงอยู่เสมอ.....					
25. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่า เป็นคนชอบสงสารคนเล็กๆคนใดบ้าง.....					
26. ปกตินิสัยในการทำงานหรือเล่นรวมกลุ่มอย่างหนึ่ง ของข้าพเจ้าก็คือ เอาใจเขามาใส่ใจเรา.....					
27. ข้าพเจ้ามักรำคาญเมื่อมีผู้มารบกวนในขณะที่กำลังทำงาน.....					

28. สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จอย่างหนึ่ง

คือความเป็นกันเอง

29. ข้าพเจ้าพยายามอย่างยิ่งที่จะรักษาสัมพันธภาพ

กับบุคคลอื่นไว้ให้นาน

30. การยุ่งให้กลุ่มแตกแยกนั้นเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่

ข้าพเจ้าไม่ชอบมาก ๆ

จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง ครึ่งเดียว	จริง น้อย	ไม่จริง เลย

ตาราง 35 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายข้อของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ และแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์				แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์			
ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
1	4.38	16	3.04	1	3.68	16	3.45
2	3.31	17	3.98	2	3.97	17	3.71
3	4.72	18	5.78	3	4.13	18	3.89
4	2.21	19	3.92	4	3.99	19	4.89
5*	1.96	20*	3.59	5	3.33	20	6.24
6	2.49	21*	3.06	6	4.78	21	4.42
7*	2.48	22	2.62	7	5.53	22	6.17
8	2.84	23	4.41	8	4.40	23	5.05
9	2.12	24	4.94	9	4.78	24	3.62
10	1.77	25	2.29	10	4.13	25	3.55
11	3.43	26	5.91	11	5.56	26	4.81
12	4.63	27*	5.67	12	2.98	27*	3.00
13	4.23	28*	3.50	13*	2.87	28	5.32
14	2.23	29	3.73	14	5.19	29	6.14
15*	3.00	30	3.71	15	2.86	30	6.28

* ข้อความเชิงลบ (Negative)